

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

46. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

18. LISTOPADU 2012

Z obsahu:

Místo víry

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
31. října 2012
- strana 2 -

Na slovíčko

- strana 4 -

Čtvrté výročí
modlitebního tažení
za záchranu českého
národa

- strana 4 -

P. Antonín Šuránek
(1902-1982)

Mons. Jan Graubner
- strana 5 -

Reformátor na kolenou

Svatý Jan z Avily
a obnova kněžského stavu
- strana 6 -

Světcí z Avily

Svatý Jan píše svaté
Terezii posudek
o jejím duchovním životě
- strana 8 -

II. vatikánský koncil a tradice

P. Michael Maria
- strana 10 -

O „duchu koncilu“

Milan Glaser SJ
- strana 12 -

Pierre Subleyras (1699-1749): Svatý Jan z Avily

Editorial

Věřím. Tak věříme, tak věří církev. A tuto víru vyznáváme, a ona je slávou v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Tak vyznáváme svou víru při obnově křestních slibů. Svatý otec Benedikt XVI. nám ve své katechezi připomíná, že i když je úkon víry výsostně osobní, plně se realizuje až ve společenství církve. V církvi pak existuje poklad hlásání Božího Slova a slavení svátostí, který je nepřetržitě předáván z generace na generaci – Tradice. Zaručuje nám, že to, v co věříme, je původní Kristovo poselství, které hlásali apoštolové. Proto v tomto čísle Světla najdete články, které reflektují současný život církve po II. vatikánském koncilu s ohledem na Tradici církve (str. 10–12).

Dar víry pečlivě opatrujme a neustále obnovujme. „Celý svět cítí potřebu obnovy víry, které hrozí ztemnění,“ varoval bl. Jan Pavel II. „Pokud chybí víra v Boha, hroutí se to podstatné, protože člověk ztrácí svoji hlubokou důstojnost...“ říká Benedikt XVI. (str. 11). Zastavme se v běhu svého života u slov těchto Petrových nástupců a podívejme se na svou víru Kristovými očima.

Příkladem a pomocí nám může být i nový učitel církve, sv. Jan z Avily (str. 6–8), který byl mimo jiné pověřen posouzením duchovního života sv. Terezie z Avily. V dopise, který jí napsal (str. 8–9), dává jasné vodítko k rozlišování v duchovním životě a zdůrazňuje nutnost duchovního vůdce. Toho potřebují nejen duše osvícené, ale každá duše, která nechce sejít z cesty ke konečnému spojení s Bohem. Jednoho z českých duchovních vůdců, P. Šuránka, představuje arcibiskup Mons. Jan Graubner (str. 5–6).

A pak je tu „Ora et labora“ – Modli se a pracuj. Víra žije z modlitby. Modlitba proměňuje svět. Někdy plody modlitby nevidíme hned, ale víme, že ti, kteří prosí v Kristově jménu, budou vyslyšeni (str. 4). Vždyť: „Duše se získávají kleče na kolenou!“ (sv. Jan z Avily)

Daniel Dehner

Místo víry

Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 31. října 2012

Drazi bratři a sestry, pokračujeme v naší cestě rozjímání o katolické víře. Minulý týden jsem poukázal na to, že víra je dar, protože je to Bůh, kdo má iniciativu a vychází nám vstříc. Víra je tedy odpovědí, v níž přijímáme Boha za pevný základ svého života. Je darem, který přetváří existenci, protože nám umožňuje přijmout pohled samotného Ježíše, který v nás působí a otevírá nás vůči lásce k Bohu a bližním.

Dnes bych chtěl v naší reflexi učinit další krok a začnu opět od otázek: Má víra jenom osobní, individuální charakter? Týká se jenom mojí osoby? Žiji svou vírou sám? Jistě, úkon víry je výsostně osobní, uskutečňuje se v nejhlubším nitru a vyznačuje nový směr, osobní konverzi. Můj život tedy podléhá změně, dostává novou orientaci. V liturgii křtu během přímluv celebrant žádá vyznání víry a klade tři otázky: Věříte v Boha Otce všemohoucího? Věříte v Ježíše Krista, Syna jeho jediného? Věříte v Ducha Svatého? Odedávna byly tyto otázky adresovány osobně tomu, kdo měl přijmout křest, těsně před trojím ponořením do vody. I dnes je odpověď v jednotném čísle: „Věřím.“ Tato moje víra však není výsledkem mojí osamocené reflexe, není produktem mého myšlení, nýbrž plodem vztahu, dialogu, který se skládá ze slyšení, přijetí a odpovědi. Je to komunikace s Ježíšem, který mi umožňuje vyjít z mého „já“ a z mojí uzavřenosti, aby mě otevřel vůči lásce Boha Otce. Je to znovuzrození, ve kterém objevuji svoje sjednocení nejenom s Ježíšem, ale také s těmi, kteří šli a jdou toutéž cestou. A toto nové zrození, které začíná křtem, trvá po celý život. Nemohu zkonstruovat svoji osobní víru v soukromém dialogu s Ježíšem, protože víra je mi darována Bohem skrze společenství věřících, kterým je církev, a jsem tak přiřazen k mnoha věřícím do společenství, jež není jenom sociologické, ale je zakořeněno ve věčné Boží lásce, která je v sobě samé společenstvím Otce, Syna a Ducha Svatého, je trojiční Láskou. Naše víra je skutečně osobní, pokud je ta-

ké komunitní. Může být mojí vírou, jediné pokud žije a pohybuje se v církevním „my“, jediné je-li naší vírou, společnou vírou jediné církve.

V neděli, když při mši svaté recitujeme Krédo, vyjadřujeme se v první osobě, ale vyznáváme společně jedinou víru církve. Toto „věřím“ vyslovené v jednotném čísle se spájí v čase a prostoru do nezměrného chóru, ve kterém každý přispívá ke svorné polyfonii ve víře. *Katechismus katolické církve* to jasně shrnuje takto: „Věřit« je církevní úkon. Víra církve předchází, rodí, udržuje a živí naši víru. Církev je matka všech věřících. »Nikdo nemůže mít Boha Otcem, není-li jeho matkou církve.«“ (sv. Cyprián) (KKC, 181) Víra se tudíž rodí v církvi, vede do ní a žije v ní. Je důležité na to pamatovat.

Na počátku křesťanství, když moc Ducha Svatého v den Letnic sestoupila na učedníky, jak podávají *Skutky apoštolů* (srov. 2,1–13), dostává se rodící církvi moc uskutečňovat poslání, které jí světil zmrtvýchvstalý Pán: šířit do všech koutů země evangelium, dobrou zvěst Božího království, a vést tak každého člověka na setkání s Ním, k víře, která zachraňuje. Apoštolové překonají veškerý strach a hlásají, co slyšeli, viděli a osobně zakusili s Ježíšem. Mocí Ducha Svatého začínají mluvit novými jazyky, otevřeně hlásají tajemství, kterého byli svědky. Ve *Skutcích apoštolů* je nám podána obsáhlá promluva, kterou Petr pronesl právě v den Letnic. Vychází z úryvku proroka Joela (3,1–5), vztahuje jej na Ježíše a hlásá ústřední jádro křesťanské víry: Ten, který všem žehnal a který byl mocnými divy a znameními potvrzen Bohem, byl přibit na kříž a zabit, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých a ustanovil jej Pánem a Mesiášem. Spolu s ním jsme vstoupili do definitivní spásy ohlašované proroky, a kdo bude vzývat jméno Páně, bude zachráněn. (srov. Sk 2,17–24) Po vyslechnutí těchto Petrových slov se mnozí cítili osobně zasaženi, litovali svých hříchů, nechali se pokřtít a přijali Ducha Svatého

Dokončení na str. 13

Vyhledej co nejrychleji Ježíše v chrámovém nádvoří. Už delší dobu tam hovoří o těch nejvážnějších věcech. Musíš mít konečně jasno, co je cílem, výsledkem a smyslem všeho toho, co děláš den co den. Musíš se podívat na všechny věci z té perspektivy, v jaké je jednou zcela veřejně a otevřeně bude hodnotit sám Pán. Jen si přiznej svou obojakost. Není tomu i u tebe tak, že bys chtěl být Pánovým učedníkem, ale současně si představuješ, že ten den, kdy bude konečně veřejně oslaven Boží Syn a s ním všichni jeho věrní, je tak v nedohlednu, že se tě to zatím netýká? Jen poslouchej pozorně Pánova slova:

Bude velké soužení, slunce a měsíc zcela vyhasnou, hvězdy budou padat z nebe. Celý ten velebný kosmický stroj, který už miliony let pracuje s uchvacující přesností, se zhroutl jako domek z karet. Měl bys tu odvahu myslet si přitom, nebo dokonce říct božskému Mistru: „To snad nemyslíš vážně?“ Můžeš si být jist, že to myslí zcela vážně. Na co se chceš spolehnout v této časnosti? O čem si myslíš, že tu stojí tak pevně, že tím nic nemůže otrást, když i nebeské mocnosti se zachvějí? Není pro tebe již nyní jistější a bezpečnější opírat se ve všem jen a jen o Toho, který je bezpečně věčný a spolehlivě neotřesitelný, protože skrze něho bylo všechno stvořeno?

Ptáš se, jaký to má smysl, aby rázem zahynula i celá ta nebeská a pozemská krása, která tě již tolikrát uchvátila svou velebností a vznešeností? Aby se ještě více zjevila Boží moc a sláva. K tomu, co věčný Bůh chystá pro své vyvolené, není tento svět, tak jak ho nyní poznáváš, dostatečně krásný a vznešený.

Tak jako vesmír dosud celé věky oslavoval Stvořitele svým přesným chodem, tak ho nyní oslaví svým zhroucením, aby vytvořil nový prostor pro nové stvoření, aby Pán světa mohl obnovit všechno⁽¹⁾ a mohlo povstat nové nebe a nová země⁽²⁾. Toto nové nebe už nebude sestaveno jen z myriád mrtvých nebeských těles. Bude to nebe nejskvostnější a živoucí krásy: Zbožní se budou skvět jako zář oblohy a ti, kteří přivedli mnohé ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

Záleží jen na tobě, aby ses pak ani uprostřed té nepředstavitelné zkázy, před kterou jsou všechny známé katastrofy jen nenápadnou předehrou, nemusel ani v nejmenším trást ani obávat. O ty, kteří

Onen den

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Užří Syna člověka
přicházet v oblacích.*

jsou jeho, se Pán dobře postará. *Michael, veliký kníže, chrání Pánovy syny.* Tvou jedinou starostí dnes a denně musí být žít před Boží tváří tak, abys byl zapsán v knize. Budeš-li patřit mezi Pánovy vyvolené, ať budeš kdekoli na světě, on tam pošle svého anděla, aby tě vyhledal a přivedl bezpečně na nové blažené místo, kam shromáždí všechny své věrné.

Tehdy uvidíš Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Zatím ho znáš jen v jeho lidské, tobě tak blízké podobě – jako dobrotivého, pokorného, obětavého, tichého člověka. Teprve tehdy spatříš svého Spasitele, svého Miláčka a Přitele takového, jaký skutečně od věčnosti do věčnosti je v plnosti své božské krásy a svatosti. Zatím ho miluješ svou malou lidskou láskou, svým malým lidským soucitem. Teprve až ho uvidíš ve slávě, pochopíš, kdo je ten, jenž se pro tebe stal člověkem, aby ti byl blízko, kdo se to pro tebe dal rozdrtit člověkem jako červ, aby podal za hříchy jednu jedinou oběť, kdo za tebe prolil všechnu svou krev, kdo je ten, který tě tak miluje, že se ti dává za pokrm. Teprve pak pochopíš, co jsi tu učinil, kdykoliv jsi ho zradil a urazil svými hříchy. Teprve pak oceniš, co to pro tebe znamená, že ho můžeš i ve své slabosti a nicotnosti milovat. Kdybys ho takto spatřil už nyní ve svém slabém těle, puklo by ti srdce.

Jediný pohled na jeho slávu a božskou vznešenost postačí, aby vynesl soud nad každým z lidí. Jako si zatím neumíš představit, jak nesmírný a nekonečně blažený pak bude vděčný úžas všech jeho věrných, stejně tak si neumíš představit zdrcující hrůzu a zahanbení všech těch, kteří ho v této slávě spatří jen proto, aby pak od něho odešli k potupě a hanbě navěky, protože nechtěli znát svého Spasitele. Snaž se s pomocí Ducha Svatého vžít se co nejvíce do postavení takových nešťastníků a myslí pak na to, kdykoliv ti bude nepřítel nabízet svou atraktivní a docela zábavnou širokou cestu, která vede k záhubě⁽³⁾. Mysli na to však také ustavičně při styku se svými bližními, kteří zůstávají tak opovážlivě zcela lhotejní ke svému nejmilosrdnějšímu Pánu i ke svému

Liturgická čtení

1. čtení – Dan 12,1-8

Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize. Probudí se mnozí z těch, kteří spí v zemi prachu, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky. Kterí byli poučeni, budou zářit jako zář oblohy, a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

2. čtení – Žid 10,11-14,18

Každý jiný kněz stojí denně ve službě a znovu a znovu přináší stejné oběti, které však vůbec nemají sílu, aby zahladily hříchy. Avšak Kristus podal za hříchy jednu jedinou oběť a pak se navždycky posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, „až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnož“. Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti navždy ty, které posvětil. Kde však je odpuštění hříchů, není už třeba oběti za hřích.

Evangelium – Mk 13,24-32

Ježíš řekl svým učedníkům: „V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe. Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají mizou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko. Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám: Toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. Nebe a země pominou, ale má slova nepominou. O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani anděl v nebi, ani Syn, jenom Otec.“

budoucímu věčnému osudu. Nemůžeš jim prokázat větší lásku, než když je pomůžeš převést co nejdříve do zástupu vyvolených. Nabídní k tomu svému Pánu všechno, co jsi a co máš. Času je namálo, ten den může být docela blízko, přede dveřmi.

Pane, tebe mám neustále na zřeteli, ty nezanecháš mou duši v podsvětí, ukážeš mi cestu k životu. U tebe je hojná radost, po tvé pravici je věčná slast.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Zj 21,5; ⁽²⁾ srov. 2 Petr 3,13; Iz 65,17;

⁽³⁾ srov. Mt 7,13; ⁽⁴⁾ resp. žalm 16

Končí církevní rok. Časté téma, které se objevuje v těchto dnech, je Příchod Páně. „Maranatha!“ volali upřímně první křesťané, ale mnozí také podlehlí pokušení nic nedělat, sednout si a čekat. Právě takovou chybu udělali křesťané v Soluni a sv. Pavel je musel napomenout, zvláště ty, kteří znepokojeně očekávali brzký příchod Ježíšův a začali žít zahálčivým způsobem života na úkor druhých. Proto jim píše: „Sami přece víte, jak máte žít podle našeho příkladu. My jsme u vás nezaháleli, ani jsme nikoho nevyjíдали, ale ve dne v noci jsme namáhavě pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž. Ne že bychom k tomu neměli právo, ale chtěli jsme vám sami sebe dát za příklad, abyste se jím řídili. Když jsme u vás byli, přikazovali jsme vám: Kdo nechce pracovat, ať nejl! Teď však slyšíme, že někteří mezi vámi vedou zahálčivý život, pořádně nepracují a pletou se do věcí, do kterých jim nic není. Takovým přikazujeme a vybízíme je ve jménu Pána Ježíše Krista, aby žili řádně a živili se vlastní prací.“ (2 Sol 3,7-12)

Na slovíčko

Sv. Pavel sám šel příkladem. I když měl velkou autoritu v soluňské obci, vzal na sebe břemeno práce a vydělával si na živobytí vlastníma rukama. Byl si vědom, že „kdo nechce pracovat, ať nejl“. Občas se stává, že někdo tuto větu cituje špatně a vyjde z toho: „Kdo nepracuje, ať nejl.“ Ale to sv. Pavel nechtěl a nemohl říct, protože věděl, že někdo by chtěl pracovat, ale práci nemůže najít, jak se v dnešní době často stává.

Práce je lidský úděl od počátku, už v ráji byla povinnost pracovat, ale tam práce nebyla prokletím. Hříchem ztratila práce radostnost z požehnání a stala se břemenem („s námahou budeš pracovat“, slyšel Adam po prvním hříchu). Ale přesto je práce i požehnáním. Sv. František z Assisi říká, že je to milost, pracovat v tomto světě, protože je to naše spoluúčast na dotváření světa. Práce brání zahálce a lenosti, které jsou nepřáteli duše. Ora et labora – modli se a pracuj – je heslo benedikťinů.

Jednou vezl převozník turistu na druhý břeh řeky. Cizinec si všiml, že na jednom vesle je napsáno **ORA** a na druhém **LABORA**. Ptal se převozníka, co to znamená. Převozník vzal bez řeči jedno veslo a začal s ním pádlovat – začali se točit na místě. Pak vzal druhé veslo a stalo se podobně – točili se na místě. Turista pochopil – jedno bez druhého nejde. Bez práce provázené modlitbou se člověk nedostane dál. Tedy k tomu, aby člověk mohl smysluplně s pomocí Boží pracovat, potřebuje pokrm pro duši – modlitbu. Zvláště v neděli má být samozřejmostí, že pracující naberou sílu k další námaze při liturgii. Bez Božího požehnání je marné lidské namáhání.

Práce vede ke svobodě: člověk, který je plně závislý na nějakém dobrodinci, není úplně svobodný. Kež jsou nám všem vzorem sv. Josef, dělník, Panna Maria a Ježíš, kteří si s námahou vydělávali na svůj každodenní chléb. Kež prosba modlitby Otčenáš „chléb náš vezdejší dej nám dnes“ zaznívá denně z našich upřímných srdcí, abychom v odpočinku i při námaze cítili Boží přítomnost.

P. Jiří Polášek

Čtvrté výročí modlitebního tažení za záchranu českého národa

V listopadu 2008 jsme vyzvali čtenáře Světla a Zpravodaje Matice cyrilometodějské, abychom se všichni spojili k modlitebnímu tažení pod praporem sv. Václava, Pražského Jezulátka a všech českých kandidátů na svatořečení.

Navrhli jsme společný úmysl:

- **Za obrácení českého národa a návrat ke kořenům svaté víry.**
- **Za dary Ducha Svatého pro českou církevní hierarchii, zasvěcené osoby a pracovníky sloužící v církvi.**
- **Za moudrost pro politiky, aby neschvalovali zákony odporující zákonům Božím.**
- **Za křesťanskou morálku pro osoby v oblasti podnikání, ekonomiky a financí, v oblasti kultury a umění.**
- **Za pravdomluvnost, statečnost a čestnost pro pracovníky ve sdělovacích prostředcích.**
- **Za lékaře a zdravotnický i ošetrovatelský personál, za zastavení potratů a všech praktik vedoucích k zabíjení nenarozených dětí.**
- **Za přijímání svátostí umírajícími a za duše v očistci.**
- **Za naše rodiny a rody, za uzdravení rodových kořenů.**
- **Za učitele, vychovatele, za čistotu dětí a mládeže, za návrat mravnosti.**
- **Za všechny svázané a zotročené duše.**

Na webových stránkách Matice cyrilometodějské s. r. o. www.maticecm.cz byl zveřejněn formulář seznamu lidí, kteří se po půlhodinách nepřetržitě budou modlit na tento úmysl. Během krátké doby se seznam celý zaplnil a více než 700 věřících se od té doby bez přestávky modlí na tento úmysl. Hodně se jich modlí i mimo časový harmonogram, ve svých volných chvílích.

Touto cestou bychom chtěli všem těmto modlitebníkům poděkovat za jejich vytrvalost, zvláště těm, kteří navíc nesou obtíže spojené s modlitbou v náročnou denní či noční dobu, kdy většina lidí už odpočívá. Pán Bůh zaplať za vaše oběti, posty, mše svaté, svatá přijímání, kající pobožnosti a večeřadla na tento úmysl.

Za všechny modlitebníky, jejich rodiny a na jejich úmysl bude sloužena mše svatá na svátek sv. Ondřeje v pátek 30. listopadu 2012 v 18 hod. v Olomouci-Holici.

I přes stále projevy zla v našem národě, přes mnoho bolestí, jejichž kořenem je žitý ateismus, věříme, že Bůh nezapomíná na své tvorstvo a žádná z našich zbožných a pokorných modliteb nebude oslyšena. Vytrvejme tedy! Prosme a bude nám dáno, neboť náš Otec v nebesích dá dobré těm, kdo ho prosí! (viz Mt 7)

Redakce Světla

P. Antonín Šuránek (1902–1982)

Před třiceti lety zemřel kněz,
u jehož osoby probíhá proces blahorečení

Narodil se v Ostrožské Lhotě. Maminka mu brzy zemřela. Mířil ke kněžství, ale žárlivě si střežil svoji svobodu, proto si na studium klasického gymnázia v Uherském Hradišti vydělával dáváním doučovacích hodin, aby byl nezávislý. Jako student byl aktivním organizátorem katolických studentů na celém Slovácku.

Prvotiny své poezie publikoval v různých časopisech. Literární tvorbě se věnoval celý život. Mnohá z jeho děl nebyla dosud publikována. Kněžský ideál si postavil velmi vysoko a těžko se k němu probíjával. Dvakrát odcházel ze semináře. Když se však rozhodl definitivně, šel za Kristem naplno.

Po kněžském svěcení, které přijal roku 1926, byl krátce ve farnosti Slatinice, pak od roku 1929 až do roku 1948 spirituálem kněžského semináře v Olomouci. Zodpovědnost a osobní lásku ke každému bohoslovcu ukazuje například korespondencí. Mons. E. Pepřík vzpomíná: *Šuránek držel za války celý seminář. Bylo nás asi sto nasazených na práci. Já byl v Berlíně. Všem posílal jednou za čtrnáct dnů punkta k rozjímání na každý den. Nazýval to Communio sanctorum.* Po válce se velmi angažuje pro pastorační práci v nově osídlovaném pohraničí.

Od roku 1948 učí na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě pastorální teologii a je spirituálem Stojanovy koleje pro laické studenty. Po zavření fakulty je krátce kaplanem ve Velkém Ořechově, kde nechává hlubokou duchovní stopu. Pod jeho vedením postavili lidé v několika dnech kapli v Hřivínově Újezdě.

Od roku 1951 je internován v Želivě, kde je duchovní oporou druhým kněžím. Po propuštění v roce 1955 pracuje ve Štamberku jako dělník v kamenolomu. Záleží mu na tom, aby svým příkladem vyvracel církvi nepřátelská tvrzení, že kněží se bojí práce, i když na tu nejtvrdsí práci jeho zdraví nestačí, a on několikrát onemocní. V šedesáti letech jde do důchodu. Žije v Uherském Hradišti, ale nemá státní souhlas ke kněžskému působení.

V roce 1968 je znovu jmenován spirituálem kněžského semináře v Olomouci, odkud po dvou letech odchází na protest kvůli rozkladnému působení mírového kněze, profesora na fakultě, do Blatničky, kde vypomáhá v duchovní správě. Často pobývá jako poustevník v kapli na Antoničku, kam za ním přichází mnoho lidí hledajících duchovní vedení, takže je dlouhodobě duší tohoto poutního místa. Od roku 1975 opět ztrácí státní souhlas a musí opustit Blatničku.

Zbytek života prožívá se svým synovcem P. Antonínem Dominikem na faře v Písařově a v Ludgeovicích.

Umírá 3. listopadu 1982 a je pochován ve svém rodišti. V nás, kteří jsme byli na nějaký čas svěřeni jeho vedení, zanechal hlubokou stopu. Nezapomenutelným se pro mne stal okamžik jeho pohřbu, kdy jsem se nedokázal modlit za něho, ale z duše se draly prosby k němu.

Diecézní proces blahorečení byl ukončen a je předán k dalšímu projednání v Římě, kde se pracuje na takzvané *positio super virtutibus* – odborné dílo o jeho ctnostech. Podmínkou blahorečení je však i dokument potvrzující jasný zázrak na přímluvu kandidáta blahorečení. Ten zatím není, i když zprávy o mimořádném vyslyšení přicházejí. ▶

Z MYŠLENEK

P. ANTONÍNA ŠURÁNKA

Kdo přilne k člověku, skončí s člověkem, kdo se dá do služeb své doby, zapadne s ní, ale kdo je věrným služebníkem Kristovým, zůstává – jako Kristus – na věky.

* * *

Co je dnes hlavní překážkou rozvoje katolíků? Nedostatek odvahy obětovat se pro vyšší, nadpřirozené zájmy.

* * *

Kdo se naučí rozjímat, naučí se žít. Bude se stále lépe poznávat, může se stále lépe vychovávat. Nezklame.

* * *

Moderní bludařství emancipuje ženu, ale ubíjí matku, olupuje děti. Mají-li děti z ní sát jako stromky nejen životní mízu, ale i světlo a teplo, musí být pro ně. Jinak je ochuzeno celé lidstvo.

* * *

I bouře upevňuje, neboť nutí kořeny, aby se vhloubily v Boha neochvějného.

* * *

Neodkládejte se vstáváním ráno: okamžitým, mužným. První obět: hilarem datorem! (radostného dárce miluje Bůh). Jaký je to muž, když se nedovede rozloučit s lůžkem, když volá povinnost? Tehdy začínáme být muži (a přestáváme být dětmi), když pochopíme slovo povinnost a když se dáme určovat povinností, nikoliv jako dítě náladami, chutí a nechutí.

* * *

Stáří začíná tam, kde se ztrácí idealismus, kde přestává dobrovolný, radostný sebezápor. Kde se mění směr: místo christocentrismu se vrací egoismus, duchovní člověk mizí, vynořuje se starý Adam.

* * *

Církev se nebojí hříchu! Má moc jej odpouštět, má sílu, aby jej nejen překonala, nýbrž aby jej i zapřáhla do služby Boží. Naším úkolem je přetvořit minulost a opřít nová předsevzetí právě o bolavá místa.

* * *

Ber z mého a daruj jim! Já znám tvou velkou lásku, i když se kolem ochladí, ale oni potřebují tepla, potěchy, budivých zářů, mimořádných projevů tvé dobroty.

* * *

Netázat se o radu toho, kdo se nemodlí.

► Hluboké a pravdivé osobní krédo, program své duchovní cesty nejlépe vyjadřuje v textu modlitby, v němž se odrážejí nejen vzory jeho snažení, jako byl profesor Sušil a arcibiskup Stojan, ale především on sám.

*Bud' můj život čest a chvála Boží,
jiným růže, sobě trní, hloží.
Být jak zrna skrytá v Boží zemi,
hrstka kvasu, o níž lidé neví.
Šířit radost, bolest nechat sobě,
hledat slabé, sílit, těšit v mdlobě.
Nehledat práv, plnit povinnosti,
chudý ve všem, bohatý jen v ctnosti,
opravdový až do morku kostí.
Sebe zapřít, stavět na milosti,
objmout kříž, drtit změkčilostí.
Jiným sloužit, sám si sloužit nedat,
v obět' lásky sebe na kříž zvedat,
pobloudil v náruč Boží volat,
zlobu láskou přemáhat a zdolat.
Nic nechtit a všechno dát,
Boha v bližních milovat!
S Matkou Boží pevně stát,
v dobrém růst a vytrvat!*

Dnešnímu člověku se to může zdát extrémní, přehnané, protože dnešní svět má většinou zásady přesně opačné. I ti, kteří chtějí jít po duchovní dráze, hledají často snadnou cestu, chtějí krásné a trvalé plody, ale nesklízejí je, protože se bojí oběti, nebo mají strach být ničím a celý prostor vlastního života a vůle přenechat Božimu působení. P. Šuránek sám říkal, že hlavní překážkou rozvoje katolíků je dnes nedostatek odvahy obětovat se pro vyšší, nadpřirozené zájmy. Snad právě proto je jeho odkaz mimořádně cenný pro současné křesťanství.

Z MYŠLENEK

P. ANTONÍNA ŠURÁNKA

Pán shromažďuje své vyvolené denně kolem svých oltářů, aby jim sděloval svého ducha obětí a odvahyplnou vůli obětovat se pro nejsvětější zájmy lidstva.

* * *

Vždycky jsem bohoslovcům říkal, že se musejí udržet v duchovní správě.

* * *

Nevěřte nikomu, kdo vás sráží z ideálu naprosté odevzdanosti Bohu. Běda polovičatým.

Reformátor na kolenou

Svatý Jan z Avily a obnova kněžského stavu

Proč je nový učitel církve prototypem nové evangelizace

Po vypuknutí krize křesťanství, způsobené příchodem protestantské reformace, došlo k rozhodujícímu obratu koncilem v Tridentu. Že se stal plodným, za to vděčíme ne pouze jednajícím osobám, ale především světcům, kteří se bez výhrady zasadili celou svou existencí za čest Boží a za službu církvi.

Jan z Avily (1500–1569) „byl povolán k reformě, kterou potřebovala církev v době hluboké krize“, tak prohlásila slavnostně španělská biskupská konference.

20. srpna 2011 prohlásil papež Benedikt XVI. na závěr bohoslužby při 26. mezinárodním dnu mládeže oficiálně před 1500 seminaristy shromážděnými v almu-denské katedrále a dalšími 3000 na kostelním náměstí v Madridu připravované a v Svatopetrském kostele v Římě plánované prohlášení svatého Jana z Avily – patrona španělského kléru a jednoho z patronů Světového dne mládeže – za nového učitele církve. Se seminaristy tam bylo přítomno mnoho kněží a prakticky všichni španělští biskupové. Tím bylo uznáno vynikající charisma Jana z Avily při zvěstování nauky víry a jeho význam pro celou církev naší doby. Papež je spolu se španělskými biskupy přesvědčen, že také na začátku třetího tisíciletí potřebuje církev v Evropě novou evangelizaci. Učení a živý příklad svatého Jana z Avily nám ukazují správnou cestu a mohou roznítit novou horlivost.

Časová analýza a plány nové evangelizace

Církevní dějiny ukazují často velmi zřetelně, že zvláště plodná časová údobí církevního života nebyla ta, kdy se lidé pokoušeli nějak sjednotit odporující si protiklady třeba pragmatickými shodnými formulami, nebo dokonce hegelianskou dialektikou; nýbrž právě naopak, opravdová obnova církve byla vždycky plodem jasného učení, zlepšení kázně a duchovního obrácení – i když to často znamenalo, že některé už odumřelé údy se s konečnou platností oddělily.

Pro nového učitele církve sv. Jana z Avily bylo charakteristické, že se při svých reformních snahách nepokoušel v prvé řadě prosazovat nové právní předpisy. To by bylo nedostatečné – musely se vytvořit předpoklady, aby nařízení byla také vnitřně přijata a mohla se provádět. Jinak by byla účastníky pocíťována jako zátěž, které se pokoušel všemi způsoby vyhnout, a taková nařízení bývají podle zkušenosti většinou neúčinná. Přednost mělo formování života ve ctnosti a láska k pořádku a k pravdě.

Jan z Avily byl přítelem a rádcem světců své doby, s nimiž si také dopisoval. Patřili mezi ně František Borgiáš, Jan od Kříže, Juan de Ribera, Petr z Alkantary, Terezie od Ježíše, Ignác z Loyoly (který se po dobrodružném životě obrátil po jeho kázání 10. ledna 1537). K mnoha pozoruhodným konverzím došlo pod jeho vlivem.

Jeho pamětní spisy a dobrozdání pro koncil v Tridentu (*Memoriales al concilio de Trento*, 1551 a 1561), podnícené mimořádně vlivným účastníkem koncilu, arcibiskupem Pedrem Guerrerem, pro druhé a třetí období a provinční synody (*Advertencias para el sinodo de Toledo*; vyhotovené roku 1565 pro biskupa z Córdoby, předsedu synodu) měly velký vliv na závěry těchto církevních shromáždění, jichž se sám kvůli svému špatnému zdravotnímu stavu nemohl zúčastnit. Na základě vlastních zkušeností s úpadkem kněžského stavu u mnoha kněží formuloval a upřesnil své podněty. Jeho zvláštní naléhavou žádostí bylo zřízení seminářů pro kněze, obnova kněžského stavu a katecheze. Papež Pavel VI. to vyzdvihl v kanonizační bule.

Reformní dobrozdání světece dokazuje jeho střízlivé realistické konstatování tehdejších církevních poměrů a jeho bohatou zkušenost z duchovní činnosti. Andalusie byla tehdy poslední ze španělských provincií, která se zbavila maurské nadvlády, a byla nábožensky velmi zanedbaná. Menšiny obyvatel byly ještě mohamedánské, většina křesťanů a také konvertité z židovství žili velmi povrchně. Světec se

nespokojil se všeobecnými nářky a utěšujícími zapřísaháními se dobrou vůlí. Vy-kreslil podrobnosti špatného stavu a udělal závěr: „Upadli jsme tak hluboko, že jsme se stali světskými, jako je svět oko-lo nás... Dáváme příklad lásky ke světu, nikoliv příklad pohrdání jeho marnivos-tí, tak jako by Kristus nepřišel na svět, aby nás učil, jak máme na něm žít.“ Vi-nu dezolátního stavu nacházel Jan z Avily především v nedostatečném plnění povinností u kléru, zvláště u biskupů a také ve špatném příkladu světského panstva.

V době, v níž existovaly také některé výstřední formy zbožnosti, nenajdeme u něho žádné stopy přehnané sentimental-ity nebo odvrácení od světa. Existují ostatně také jeho čtyři praktické, všeobecně uznávané vynálezy. Nebyl přítelem osob, které lehce věřily na osobní zjevení. Jed-né údajné vizionářce, sestře z Córdoby, Magdaleně od Kříže, která se těšila vel-ké úctě dokonce na císařském dvoře, se vždycky zřetelně vyhýbal.

Svaté Terezii vyjmenoval jednoznačná a střízlivá kritéria pro přiměřený úsudek. Mimořádné mystické milosti, jako jsou vidění a prorokování, nejsou výsledkem zvláštních zásluh, neposvěcují více, ne-patří také vždy k největším světcům. Ješ-tě v posledním dopisu svého života varo-val před nebezpečím hnutí duchovního osvícenství. Ve vztahu k duchovní útěše měl vyrovnaný úsudek mezi neuspořá-danou závislostí a přísným odmítnutím. Velmi podrobně vysvětluje pravidla roz-lišování a varuje před nebezpečím skry-té pýchy a sebeoslavování. Důrazně po-ukazuje na význam duchovního vedení.

Život z modlitby, učení a apoštolské působení

Od začátku svého kněžského půso-bení měl Jan z Avily neobyčejné úspě-chy jako kazatel a duchovní, v osobním poradenství a vedení lidí všech stavů, všech věkových stupňů, temperamentu a životních situací. Na každé kázání se připravoval předem několikahodinovou modlitbou. „*Duše se získávají vkleče na kolenou!*“ Někdy strávil při přípravě ce-lou noc před Nejsvětější svátostí. Jeho stále se vracejícím tématem bylo posel-ství o lásce Boží. Na otázku, co se má dělat, aby se předneslo dobré kázání, od-povídal takto: „Musíte Boha velmi milo-

vat!“ Svoji velkou touhu popisuje v dopi-su svaté Terezii z Avily (2. dubna 1568): „Získávat Pánu duše, v nichž může spo-činout, je možné poté, co jste vzali na se-be mnoho námahy.“ Nikdy nepůsobil ja-ko pouhý funkcionář, který bere názor na vědomí, ale vždycky vložil do kázání, úst-ních rozhovorů a písemností celou svoji osobnost, ke cti Boží. „Bůh nemá touhu, která by byla pro něho důležitější než sta-rost o duše. Pro ně všechno stvořil a sám se stal člověkem, a v těle, které na sebe vzal, vstoupil s člověkem do společenství. Je to velká důstojnost, být v úřadě, který vytvořil sám Bůh, být zástupcem takové-ho kazatele. Jeho musíme napodobovat v životě i ve slově. To přesahuje lidské sí-ly, být dobrým služebníkem Božím při obrácení duší.“

V duchovní službě nacházel příklad-ně také největší naplnění svého osobní-ho života: „Jsem přesvědčen, že v tom-to životě není žádné štěstí, které by bylo srovnatelné s tím, jež získají duše, když se navrátí zpátky k Pánu, aby ho viděly a jemu patřily.“

Jeho v lidové řeči vydané hlavní dí-lo *Audi filia* ukazuje laikům a obyčejným křesťanům cestu k vysoké dokonalosti. Tenkrát bylo mnohými chápáno jako no-vota, ale později také svatým Františkem Saleským v jeho *Filothei* a dnes svatým Jo-semarií Escrivá velmi zdůrazňované jako cenný poklad tradice: všeobecné povolá-ní ke svatosti. U kněze dosahuje zvlášt-ního významu.

Ve zvěstování viděl svoji hlavní úlo-hu. Chápal sám sebe přítom jenom jako

„zeměměřiče“, jak to vyjadřuje nápis na jeho hrobě: „Mesor eram.“ Jeho kázání – zachovalo se jich asi 98 – odpovídala liturgickým obdobím a pojednávala pře-devším o Eucharistii (26), o Duchu Sva-tém, utrpení Krista a Matky Boží (13) a o svatých (10 kázání). Jejich základem byla osobní modlitba, láska k Eucharistii, oběť, studium a příklad.

Nepotřeboval brát žádné falešné ohle-dy. Zřekl se různých biskupských hodnos-tí (Segovia a Granada) a kardinálské hod-nosti nabízené mu papežem Pavlem III., nepřijímal žádné dary, stipendia nebo od-měny za svá kázání a nezdržoval se v do-mech boháčů či v biskupských palácích.

Střízlivé sebezpoznaní Janu z Avily brá-nilo v přehnané kritice při proslovech. Byly vždy doprovázeny dlouhými hodi-nami ve zpovědnici a při katechezi dě-tí. Zvláštním dojmem na něho působili dopisy sv. Pavla a díla sv. Augustina. Ve vztahu ke svému osobnímu vnitřnímu životu zachovával po celý život přísnou mlčenlivost. Toto doporučuje také v jed-nom ze svých dopisů: „O tom, co se dě-je ve Vašem srdci s Bohem, o tom máte velmi pečlivě mlčet.“ Noc ze čtvrtka na pátek strávil obvykle z větší části v bdění a v meditaci o utrpení Krista.

V souladu s učením sv. Jana Chryzo-stoma a sv. Řehoře Velikého podtrhoval bezpodmínečnou nutnost kněžské modlit-by, jejíž neexistence má za následek mno-ho zla, a označuje umění ve vedení duší za umění všech umění (*ars artium regi-men animarum*), přičemž biskupové mu-sí skládat zvláště účty z každé své oveč-ky. Nejenom biskupům, ale také kněžím a kandidátům kněžství psal v tomto smy-slu mnoho osobních dopisů. Od blízkosti kněze k obětovanému Kristu, od apoštol-ského předávání a svědectví Otců odvo-voval význam kněžského panictví, při-pomínal příklad svatých a byl vzdálen myšlenky, že by se kvůli nedostatku kněží mělo upustit od celibátu diecézních kněží.

Maria, panenská Matka Boží, považuje kněze za část svého vlastního srdce. Pro-to je důvěrné uctívání Panny Marie pro kněze tak důležité.

Před tridentským koncilem ještě ne-byla žádná všeobecně platná pravidla ne-bo studijní nařízení pro vzdělávání kněží, nýbrž jenom opravdu neurčité požadav-ky: používání misálu a breviáře, znalost

▶ latiny, obřady pro udílení svátosti a některé základní poznatky nauky víry a morálky pro kázání a katechezi. Také duchovní příprava byla před koncilem často velmi nedostatečná. Světec připravil mnoho konkrétních pravidel pro zřízení a pořádek kněžských seminářů, pro výběr a duchovní formaci kandidátů a soustředění na nejdůležitější studijní obsah.

Když se jeho nemoc zhoršovala, obětoval všechno a modlil se: „Pane, nakládej se mnou jako kovář. Drž mě jednou rukou a druhou mi dávej pocítit kladivo!“

Různé aspekty teologie sv. Jana z Avily byly už v posledních desetiletích často zkoumány (téměř výhradně v oblasti španělské teologie), také jeho učení o reformě církve, o kněžství (14 promluv ke kněžím) a o vzdělávání kněží, které se mu s přibývajícím věkem jeví stále důležitějším, o Eucharistii, o modlitebním životě, o Nejsvětější Trojici, kristologii, eklesiologii, nauce o milosti a v neposlední řadě byla zkoumána jeho mariologie a srdečná láska k Matce Boží, která se ukazuje ve velkolepých postních kázáních (13 dochovaných promluv).

Světec velmi přesně přezkoušel použití možných léčivých prostředků na krizi. Tak se dají například úplně překonat údajně finanční obtíže při zřizování seminářů k výchově kněží při dobré vůli a s trochou energie. Také pro obyčejné laiky, pro řeholníky a zástupce vlády vypracoval velmi důkladný a detailní program reformy.

Teocentrický a kristocentrický základní postoj svěťce a upuštění od povrchní pragmatiky, bez touhy po sebezpětí a bez jakékoliv stopy sebezprosazování se ukázaly jako apoštolsky nanejvýš plodné. Jeho střizlivě realistická a teologicky hluboce fundovaná spiritualita představuje vrchol církevní obnovy ve Španělsku v 16. století.

Jan z Avily založil neinstitutní, na žádný mnišský řád, na žádnou zemi nevázané, ale nanejvýš účinné duchovní hnutí, které dnes získává jeho prohlášením za učitele církve všeobecnou aktualnost v církvi, takže se stává – jak španělská biskupská konference před nedávnem prohlásila – opravdovým „Maestro de evangelizadores“, učitelem a prototypem nové evangelizace.

*Die Tagespost 9. října 2012
Přeložil Miroslav Polepil*

Svěťci z Avily

Svatý Jan píše svaté Terezii posudek o jejím duchovním životě

Svatá Terezie byla vedena Bohem mimořádnými duchovními stezkami a dostalo se jí tolik zázračné milosti přivést samu sebe ke svatosti, jako i mnoho dalších lidí, až se obávala, že byla oklamána ďáblem.

Dotazovala se několika teologů, kteří nebyli schopni se dohodnout na řešení tohoto problému, mj. také inkvizitora, Sota de Salazar, který jí poradil, aby napsala čistý popis svého duchovního života a modlitby a předložila to k rozsudku Janu z Avily, „který má tolik zkušeností a takovou autoritu, že pokud schválí Vaši kni-

hu, může Vaše mysl být na věky klidná“. Toto sepsání z pera svěťce je obsaženo v jejím vlastnoručně sepsaném životopise, který církev považuje za klasické pojednání o mystické teologii.

Následující příznivá odpověď blahoslaveného Jana z Avily, napsaná pravděpodobně kolem roku 1563, jí přinesla velký klid, jak uvádí ve svých dopisech.

Když se doslechla o jeho smrti, svatá Terezie plakala, konstatujíc, že „církev ztratila jeden ze svých hlavních pilířů a mnoho duší je zbaveno vedení a podpory, k nimž také patřím já“.

DOPIS JANA Z AVILY

Ať milost a pokoj Ježíše Krista, našeho Pána, je stále s Vámi. Souhlasil jsem s přečtením Vaší knihy, která mi byla zaslána, nikoli proto, že bych se považoval za kompetentního soudit takové záležitosti, ale protože jsem se domníval, díky milosti Boží, že učení obsažené v této knize mi může přinést užitek.

Ačkoli jsem neměl čas studovat ji tak důkladně, jak si zaslouží, díky Bohu dala mi velkou útěchu a bude to moje vina, pokud nebude ziskem pro mou duši. Podle mého názoru by mohlo stačit nic více o ní neřici, ale myslím, že závažnost tématu a respekt vzhledem k osobě, která ji poslala, ode mne vyžadují, abych na tuto knihu, alespoň v obecné rovině, svůj názor vyjádřil.

Není to kniha vhodná ke čtení pro každého, jazyk vyžaduje opravy v některých místech a jinde musí být upřesněn. V knize se vyskytují záležitosti, které, i když jsou užitečné pro Vás ve Vašem vlastním duchovním životě, nejsou určeny pro každého, aby je provozoval, protože Bůh vede některé duše po mimořádných stezkách, které nejsou určeny pro ostatní.

Opatřil jsem poznámkami většinu těchto pasáží, co nejdříve je pro Vás upravím a pošlu Vám je bez chyb. Kdybyste znala nezuživý stav mého zdraví a jak jsem neustále zaměstnán mnoha nezbytnými úkoly, jsem si jist, že byste byla ví-

ce nakloněna mě litovat, než mě obvinít z nedbalosti.

Shrnuto, Vaše učení o modlitbě je správné a můžete mu bezpečně důvěřovat a vykonávat je; extáze poskytují mnoho důkazů o pravosti.

To, co říkáte o Boží výuce duše bez použití představitosti, která je vnitřní a vnější komunikací, je bezpečná, a já na tom nenacházím žádné pochybení. Dobře tuto záležitost pojednává svatý Augustin.

Taková sdělení, a to jak vnitřní, tak i vnější, mnohé v naší době uvedla v omyl; speciálně vnější sdělení jsou méně bezpečná; protože i když tam je malá potíž s vědomím, že nejsou od nás, není to tak snadné, rozhodnout se, zda vycházejí od dobrého nebo zlého ducha.

Existuje mnoho pravidel pro zjištění, zda pocházejí od Boha; jedním je, že by k nám tato sdělení měla přijít v době potřeby; nebo by měla být velkým přínosem pro duši, jako je posílení v době pokušení nebo pochybností; nebo jako varování v přístupu k nebezpečí. Protože pokud dokonce člověk, který je dobrý, nikdy nemluví bez účelu, o co méně by Bůh tak učinil.

S ohledem na to, že sdělení zmíněná ve Vaší knize souhlasí s Písmem svatým a učením církve, soudím, že, ne-li všechna, alespoň větší část z nich pochází od Boha. Zjevení, ať již imaginární, nebo

hmotná, jsou nejvíce klamná: nejsou nikdy žádoucí, a pokud by měla přijít nezvaná, měli bychom se jim, pokud je to možné, bránit. Pokud je jisté, že pocházejí od zlého ducha, nemělo by se tak činit se známkami opovržení.

Měli bychom prosit Boha, aby nám nedovoloval orientovat se podle našich očí, ale odložit odhalení Jeho a jeho svatých až do doby, kdy se dostaneme do nebe, a měli bychom Ho žádat, aby nás vedl na zemi po společné cestě, kterou On vede své věřící přátele. Musíme také použít jiné vhodné prostředky, abychom se těmto zjevením vyhýbali.

Pokud však i nadále k nám přicházejí a jsou pro duši přínosem, nepodněcují ji k marnosti, ale zvyšují její pokoru; pokud jsou navíc tato sdělení shodná s učení církve a pokud trvají značnou dobu a nalévají duchovní radost do duše, která může být spíše hmatatelná než popsitelná, nemyslím si, že je nadále nutné se jim pokusit vyhnout.

Nikdo by však neměl být v těchto případech svým vlastním průvodcem, ale měl by komunikovat s nějakým osvíceným poradcem.

Toto je univerzální pravidlo, kterým se máme při všech těchto příležitostech řídit, a můžeme věřit, že Bůh nenechá nikoho, aby byl podveden, kdo chce být v bezpečí a má pokoru uznat svou neschopnost sám sebe v těchto věcech soudit.

Avšak není správné vzbudit rozruch a najednou odsoudit tyto projevy přízně, protože duše, jíž jsou dopřána, není dokonalá, neboť, jak jsem často dosvědčoval, Bůh odvrací od lidí zhoubná potěšení, a dokonce i těžké hříchy tím, že jim posílá svou sladkou útěchu.

Kdo stanoví meze Božích milostí? Protože tyto milosti navíc nejsou udělovány duši na základě jejich vlastních zásluh či síly, ale naopak jsou často dávány duším kvůli jejich slabosti, ani nutně nezvyšují posvátnost, ani nejsou vždy poskytnuty největším svatým. Bylo by nelogické, aby někdo nevěřil těmto záležitostem kvůli jejich vznešené povaze, nebo se někomu zdá neuvěřitelné, že velebnost Boží, tak exaltovaná, by měla ponížít samu sebe, aby udržela takový milující styk se svým stvořením.

Je psáno, že „Bůh je láska“. A pokud On je láska, určitě potřebuje být nekoneč-

ná láska a nekonečná dobrota, a tak není divu, že by se čas od času měla propůjčit některým duším taková láska a dobrota, která zmáte ty, kteří ji nechápu.

Přestože mnozí toto znají díky víře, pokud to sami neprožili, nemohou pochopit láskyplný, a více než láskyplný způsob chování k některému ze svých stvoření, který si Bůh volí.

Ti, kteří sami jsou vzdáleni od toho, aby obdrželi projevy přízně tohoto typu, nemohou věřit, že by Bůh mohl jednat s ostatními tak odlišným způsobem.

Přesto by bylo nanejvýš rozumné si myslet, že taková láska, láska, která nás naplňuje úžasem, musí pocházet od Boha, který je úžasný ve všech svých dílech, ale je ještě úžasnější ve svém milosrdenství.

Ale to, co by mělo být opravdu důkazem pravdivosti těchto projevů přízně (pokud další okolnosti potvrzují důkaz), je považováno některými lidmi jako záminka pro popření jejich reality.

Z Vaší knihy je zřejmé, že jste se v těchto věcech bránila ještě usilovněji, než to bylo nutné. Tyto milosti Vám zcela určitě byly k užtku, zejména tím, že Vám ukazují Vaše trápení a chyby a tím Vám pomáhají k jejich nápravě. Trvaly dlouhou dobu a vždy pomáhaly Vaší duši, posouvajíce Vás k tomu, abyste milovala Boha, pohrdala sama sebou a činila pokání. Já si spíše myslím, že tyto projevy přízně jsou prospěšné, než abych je odsoudil, pokud jste opatrná a slepě jim nevěříte, zejména nezvyklému druhu, nebo těm, kteří na Vás naléhají, abyste prováděla jakoukoli činnost pochybného dobra.

Gian Lorenzo Bernini (1598-1680):
Extáze sv. Terezie

V případech, jako je tento, musíte pozastavit svou víru v ně a najednou hledat radu. Varuji Vás, že i když tyto milosti by měly být poslány od Boha, ďábel může mezi ně zamíchat lež: proto buďte vždy na pozoru. I když to bude jisté, že projevy přízně pocházejí od Boha, nedovolte, aby Vaše mysl v nich přebývala s přílišným sebeuspokojením, protože svatost nespočívá v takových věcech, ale v pokorné lásce k Bohu a našim bližním. Strachujte se všech cest odlišných od této a provozujte pokoru, ctnosti a lásku našeho Pána. Neuctívejte žádné z těchto zjevení, ale pouze našeho Pána Ježíše Krista, a to buď v nebi, nebo v Nejsvětější svátosti oltářní.

Jestliže by se Vám měl zjevit jeden z blahoslavených, pozvedněte své srdce k tomuto svatému v nebi, a ne k tomu, co vidíte před sebou: ať představa vede Vaše myšlenky do reality.

Věci, kterými se zabýváte ve své knize, se v těchto časech stanou mnoha duším, a není pochyb o tom, že pocházejí z Boha, jehož paže není zkrácena, aby nemohl dělat to, co dělal v minulých dobách: vybírá si slabší nádoby, aby lépe projevili svou slávu. Pokračujte tedy v této cestě, ale buďte bdělá vůči zlodějům a modlete se za vedení. Děkujte Bohu za to, že Vám dal lásku k Němu a poznání sebe sama a přilnutí k pokání a ke kříži.

Nezabývejte se příliš jinými věcmi; ačkoli byste jimi neměla opovrhovat, pro mnohé ukazujte znaky přicházející od Boha, a zbytku neuškodíte, pokud se zeptáte na směr jejich cesty.

Nemůžu uvěřit, že jsem toto napsal svou vlastní silou, protože žádnou nemám, ale toto je výsledek Vašich modliteb.

Prosím Vás pro lásku Ježíše Krista, našeho Spasitele, abyste se k Němu za mě modlila: On ví, že modlitbu naléhavě potřebuji, a já jsem si jist, že postačí, když Vás požádám. Musím Vás nyní prosit, abyste mi dovolila skončit, protože jsem povinen napsat další dopis.

Ať je Ježíš oslaven všemi a ve všem!

Váš služebník Kristův,
Jan z Avily

*Z Benedictines of Stanbrook:
Letters of Blessed John of Avila,
London 1904
(Překlad Eliška Meclová)*

II. vatikánský koncil a tradice

„Ohňostroj nových Letnic“ – i takové slovo o očekávání věřících padlo během nynější podzimní biskupské synody v Římě, která měla být zároveň i odpovědí na nové formy života a předávání víry v období po padesáti letech od zahájení II. vatikánského koncilu.

Německý filosof Robert Spaemann poskytl deníku *Die Welt* interview, v němž hodnotí církev v tomto uplynulém pokoncilním období jako „zemlenou“.

Je přesvědčen, že koncilem začala epocha úpadku. „Není třeba oslavně jásat,“ říká, „třeba již kvůli skutečnosti, že ještě během koncilu tisíce kněží opustilo svou službu.“

Podobně se vyjádřil i na letošní biskupské synodě Kiko Argüello, jeden ze spoluzakladatelů Neokatechumenátní cesty: „My – všichni lidé – jsme ze strachu, který máme před smrtí, vystaveni ďáblu vydírání a děláme to, co chce ďábel: rozvody, potraty, vraždy, lži. Kristus svou smrtí a vzkříšením přišel tuto moc ďáblu odejmout. Kristus přemáhá smrt a dává člověku možnost života věčného, života, který přemáhá smrt. Je proto velice důležité, abychom v tomto Roce víry znovu promysleli, co je to víra. Proč Evropa ztratila orientaci? Proč se toto všechno děje? Proč lidé odcházejí z církve? Musíme udělat seriózní reflexi také o naší vlastní víře a musíme to udělat všichni: kněží, biskupové, církevní instituce, farnosti. Rok víry je prozřetelnostním momentem. Musíme znovu promyslet svoji víru, abychom pokročili v nové evangelizaci.“ (*Radio Vatikan*, 18. 10. 2012)

Aggiornamento – zdnešnění vedoucí k zesvětštění?

Robert Spaemann vyjadřuje přesvědčení, že „koncil byl součástí hnutí, které zachvátilo celý západní svět – kulturní revoluce. Papež Jan XXIII. tehdy řekl, že koncil je aggiornamento církve. Mnozí to překládali jako »přizpůsobení« – přizpůsobení se světu. Avšak to bylo nedorozumění. Aggiornamento znamená přítomnosti nesouladu církve a světa, který vždy existoval a který musí existovat. Tedy pravý opak přizpůsobení.“

Svatý otec Benedikt XVI. v promluvě k žijícím účastníkům II. vatikánského koncilu (12. 10. 2012) vyjádřil aktuálnost vnesení světla víry do temnoty, jíž je všednost tohoto světa, že „aggiornamento“ nespočívá ve skoncování s tradicí, nýbrž ve vyjadřování její životnosti. Neznamená redukci víry podle proměnlivých mód či veřejného mínění, nýbrž – právě tak, jak to bylo úmyslem koncilních otců – jde o to, uvádět naši současnost do současnosti Boží. To však mohou činit jen ti, kdo jsou hluboce zakotveni v Bohu a v čistotě své víry se jím dávají vést – nikoli ti, kdo zvolí pohodlnou cestu a přizpůsobí se pomíjivému okamžiku. Jak zřetelně formuluje dogmatická konstituce o církvi *Lumen gentium* (č. 49), všichni v církvi jsou povoláni ke svatosti (srov. 1 Sol 4,3). Svátost ukazuje pravou tvář církve, nechává vstupovat věčné „dnes“ Boží do našeho života, do současnosti člověka naší doby.

Ochablost církve?

„Ano,“ říká Robert Spaemann, „koncil způsobil, že katolíci ochabli. Církev vždy bojovala – minim tím nikoliv vojenský, nýbrž duchovní boj. Pořád však boj. Apoštol Pavel hovoří o výzbroji světla, štítu víry atd. Dnes slovo »nepřítel« budí pohoršení, přikázání »milujte své nepřátele« se už vůbec nedá použít, protože žádné nepřátele nesmíme mít. Pro takzvané pokrokové katolíky vlastně existuje už pouze jediný nepřátelský jev – tradicionalisté. Chtě nechtě je to dědictví koncilu. Jistě, my křesťané nemáme odpovídat na urážku své víry a církve násilím, ale smět protestovat bychom snad měli.“

K jasnému postoji Ježíšovu, který se nebál mít nepřátele – dokonce se dobrovolně vydal do jejich rukou k ukřižování – vybízí na počátku letošního Roku víry Svátý otec Benedikt XVI.:

„Kolem sebe však denně vidíme, že mnozí jsou k této zvěsti indiferentní nebo ji odmítají. V závěru Markova evangelia, které jsme dnes vyslechli, stojí tvrdá slova Zmrtvýchvstalého, který říká: »Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen« (Mk 16,16), ztratí sebe sama. Chtěl bych vás vybídnout, abychom se nad tím zamysleli. Důvěra v působení Ducha Svatého nás musí vždycky vést k šíření a hlásání evangelia, k odvážnému svědectví víry. Avšak kromě možnosti pozitivní odpovědi na dar víry je zde také riziko odmítnutí evangelia, nepřijetí oživujícího setkání s Kristem. Tento problém formuloval již svatý Augustin ve svém komentáři k podoběnství o rozsévání: »Mluvíme, rozséváme, rozhazujeme sémě. Existují takoví, kteří pohrdají, kteří namítají a kteří se vysmívají. Pokud se jich budeme obávat, nebudeme mít co rozsévat a v den žní zůstaneme bez sklizně. Proto přichází sémě do dobré půdy.« (*Promluvy o křesťanské kázni*, 13,14) Odmítnutí nás tedy nemůže odradit. Jako křesťané jsme svědectvím plodné půdy: naše víra i přes naše omezení ukazuje, že existuje dobrá půda, kde sémě Božího Slova přináší hojné plody spravedlnosti, pokoje a lásky, nového lidství a spásy. A celé dějiny církve se všemi problémy dokazují, že existuje dobrá půda, existuje dobré sémě a přináší plody.“ (*Benedikt XVI. při generální audien-ci*, 24. 10. 2012)

Prohra „reformátorů“ a „tradicionalistů“ – vítězství věřících

Na koncilu, říká Robert Spaemann, nevyhráli ani jedni, ani druzí. „Obě strany často na koncilu prováděly téměř politickou agitku – zejména pokrokováři. Když předvídali, že by pro nějaký závěrečný návrh nezískali většinu, zapracovali do kompromisní verze nějakou všeobecnou klauzuli, od které by pak po koncilu mohli ustoupit. Často pracovali skutečně spiklecky. V interpretaci koncilu přitom ma-

Poselství Královny míru Mirjaně

Drahé děti! Jako Matka vás prosím, abyste vytrvali jako moji apoštolové. Prosím svého Syna, aby vám daroval božskou moudrost a sílu. Modlím se, abyste podle Boží pravdy posuzovali vše kolem sebe a pevně se vzpírali všemu tomu, co vás chce oddálit od mého Syna. Prosím, abyste podle mého Syna svědčili o lásce nebeského Otce. Děti moje, je vám dána veliká milost, být svědky Boží lásky. Darovanou odpovědnost neberte na lehkou váhu. Nezarmucujte mé mateřské srdce. Jako Matka se chci spolehnout na svoje děti... na svoje apoštolky. Skrze půst a modlitbu mi otvíráte cestu, abych prosila Syna, aby byl při vás a aby se skrze vás světlo jeho Jména. Modlete se za pastýře, neboť nic z toho by nebylo možné bez nich. Děkuji vám.

Medžugorje 2. listopadu 2012

ji až dodneška navrch. Postupně se však prosazuje jiný způsob uvažování, pomalu si přestáváme lhat do vlastní kapsy. Všechno tak uvadlo – lidé, kteří popírají Kristovo Zmrtvýchvstání, jsou dále profesory katolické teologie a kněžími, kteří kážou při mši. Ti, kdo nechtějí platit církevní daně, vypadli z církve. Tady přece něco nehraje.“

Ve své předmluvě ke svazku „Zur Lehre des Zweiten Vatikanischen Konzils“ (K nauce Druhého vatikánského koncilu), jež vyjde v listopadu tohoto roku v německém nakladatelství Herder, poukazuje Svatý otec Benedikt XVI. na klenbu Ducha Svatého přemosťující veškeré – i u kanonizovaných světců obvyklé – lidské slabosti, které se projevují i u reprezentantů církve na jejích sněmech:

„Koncilní otcové nemohli a nechtěli vytvořit novou, jinou církev. Nebyli k tomu zmocnění, ani tím nebyli pověřeni. Byli otci koncilu majícími hlas a rozhodovací právo pouze v závislosti na svém biskupském úřadu, tedy z moci svátosti a svátostné církve. Nemohli proto a nechtěli vytvořit jinou víru a novou církev, nýbrž oběma dvěma hlouběji porozumět a potom je skutečně »obnovit«. Hermeneutika zlomu je tudíž absurdní, přiči se duchu a záměru otců koncilu.“ (*Rádío Vatikán*, 11. 10. 2012) Totiž zlomu, který by přerušil tradici, a buď na ní ulpěl či bez ohledu na ni chtěl „reformovat“ to, co již popřel.

V souladu s tím uvádí i Robert Spaemann příklady, kdy se ani lidskou slabostí nepodařilo onu klenbu Ducha Svatého narušit: „Dnes se často říká, že to bylo jen o vlásek a koncil by byl zrušil celibát. Nyní se tedy jen musí tehdejší zárodky dovést do konce. Přitom žádný z předchozích koncilů nebránil celibát s takovým důrazem... Nebo ještě třetí příklad: Každý ví, že koncil povolil národní jazyky při mešní liturgii. Sotva kdo ale ví o ustanovení koncilu, kterým latina je a zůstává vlastním liturgickým jazykem západní církve. Papež Jan XXIII. napsal jednu encykliku (*Veterum sapientia* – pozn. red.) výhradně o významu latiny pro západní církev.“

Obchází církví „duch koncilu“?

„Dnes jde opravdu spíše o to, co se z koncilu udělalo,“ říká Robert Spaemann. „Snad už někdo jednou začne číst jeho

původní dokumenty. Jak napsal Joseph Ratzinger, už koncem koncilu povstalo jako strašidelný duch cosi, co se pak nazvalo »duchem koncilu« a co pouze velice podmíněně mělo spojitost se skutečnými závěry sněmu. Duch koncilu – to v překladu znamenalo vůle inovátorů. Až dodnes se takzvaní reformátoři ve všech svých možných reformních názorech ohánějí duchem koncilu, čímž míní přizpůsobení. Dnešek ale potřebuje pravý opak »zesvětšování církve«, na které si stěžoval již Luther. Potřebuje to, co papež nazval »odsvětštění«.

„Proto jsem již vícekrát zdůraznil nezbytnost,“ řekl v homilii při zahájení letošního synodu papež Benedikt XVI., „vrátit se takřikajíc k »liteře« koncilu, tj. k jeho textům, aby byl nalezen jeho autentický duch, a opakoval jsem, že v nich spočívá pravé dědictví koncilu. Odvolání se k jeho dokumentům chrání před upadnutím do krajností anachronických nostalgii či úprku vpřed a umožňuje pochopit novost v kontinuitě. Koncil nevynalezl žádnou novou materii víry, ani nechtěl nahradit tu starou. Spíše měl starost o to, aby tatáž víra byla i dnes dále žita a v měnícím se světě byla vírou živou.“ (*Homilie Benedikta XVI. při zahájení Roku víry*, 11. 10. 2012)

Má církev udělat „krok zpět“?

„V zásadě musí dělat to,“ zdůrazňuje Robert Spaemann, „co vždy dělala: musí se obracet neustále. Žije ze svých svátých, kteří jsou vzorem obrácení.“

Krok zpět je krokem k obrácení, k návratu k osobnímu vztahu k Ježíši Kristu, k jeho církvi jako studnici.

„Církev,“ řekl při zahájení letošní biskupské synody Svatý otec Benedikt XVI., „cítí svou povinnost posadit se u studny,

jako kdysi Ježíš v Sycharu, a zpřítomnit Pána v životech dnešních lidí.“

„Celý svět cítí potřebu obnovy víry, které hrozí zatemnění. Dnešní kulturní kontext víře zabraňuje, aby v člověku zakořenila a mohla se vyjadřovat ve společnosti, aby se vyznačovala jasným obsahem a patřičnými plody. Dnešní hlásání evangelia navazuje na první křesťanská staletí, na úsilí misionářů a utrpení mnoha mučedníků; musí být „nové svým vzmachem, způsobem a vyjádřením“ (Jan Pavel II., *Promluva k 19. generálnímu shromáždění CELAM*, Port-au-Prince, 9. 3. 1983) a „zaměřené hlavně na lidi, kteří, ač pokřtění, se vzdělili od církve a žijí bez křesťanské praxe...“ (*Synodní poselství Božímu lidu*, 26. 10. 2012)

„Vidíme, že doba, v níž žijeme, je ve vztahu k Bohu nadále poznamenána zapomněním a hluchotou. Proto myslím, že je třeba, abychom přijali tu nejjednodušší a nezákladnější lekci tohoto koncilu, tedy že podstata křesťanství spočívá ve víře v Boha, který je trojiční Láskou, a v osobním a komunitním setkání s Kristem, který orientuje a řídí život. Z toho plyne všechno ostatní. Důležité je dnes – stejně jako si to přáli koncilní otcové – znovu a jasně nahlédnout, že Bůh je přítomen, jde Mu o nás a odpovídá nám. A že pokud chybí víra v Boha, hroutí se to podstatné, protože člověk ztrácí svoji hlubokou důstojnost i to, co propůjčuje lidství jeho velikost proti každému redukcionismu. Koncil nám připomíná, že církev ve všech svých složkách má úkol, poslání předávat slovo lásky Boží, které zachraňuje, aby bylo slyšeno a přijato Boží povolání, které v sobě zahrnuje naši věčnou blaženost.“ (*Benedikt XVI. při generální audienci*, 10. 10. 2012)

P. Michael Maria

O „duchu koncilu“

Třebaže dokumenty Druhého vatikánského koncilu neobsahují a ani nemohou vykazovat žádné věroučné úchytky, zůstává otázkou, zda jsou srovnatelně čtenářsky strhující a poutavé jako např. *Vyznání* svatého Augustina nebo *Teologie těla* od bl. Karola Wojtyły. Otázkou ovšem také zůstává, zda je to jejich účelem.

Tento sněm, jak potvrzují poslední papežové, byl především pastorační. Podal určité akcenty, které do té doby nebyly oficiálně formulovány, což ovšem neznamená, že byly zásadně nové či jinak neodvoditelné. Např. dialog s křesťany jiného vyznání se na osobní rovině praktikoval i před koncilem, stejně jako dialog s příslušníky jiných náboženství či bezvěrci, alespoň ze strany křesťanů. Tak se ostatně před dvěma tisíci lety začala ve světě šířit křesťanská víra a šíří se tak dodnes. Použití násilí namísto rozmluvy je snadno identifikovatelný hřích jak před koncilem, tak po něm, čistě jen z hlediska evangelia.

V každodenním životě obyčejných lidí se zmíněné akcenty běžně vyskytují, aniž by se vědělo, že se jimi zabývaly koncilní dokumenty. To, že je Druhý vatikánský koncil formuloval, je ovšem příznačné a zajisté povzbudivé, ale z hlediska praxe běžných lidí, nejenom katolíků, ne zrovna převratné. Koncilní texty – až

na výjimky – zkrátka nehýří intelektuální brilantností či apoštolským zápalem. Možná proto, že se nevyrovnávaly s modernismem. V každém případě však „nepodalaly zásadní vysvětlení ohledně vztahu věřícího k moderní době“, jak nedávno konstatoval Benedikt XVI. Moderní doba vsutku nebyla vírou reflektována, zvláště pokud jde o ideologické blouznění a z něj plynoucí barbarské řádění 20. století anebo o lichvářství (srov. Dt 23,20), na kterém stojí anonymní dikta-tura soudobého konzumu.

Vážnější problém se však týká vnitřního života církve. Pokud totiž někdo začne chápat koncil jako jediný pramen svoji církevní identity, ocitá se ve slepé uličce, protože křesťanská identita je darem Boží milosti a nikoli výsledkem lidského sebeurčení. Kromě toho zahrnuje také dvacet předchozích ekumenických koncilů, a ještě mnohem, mnohem více pramenů církevní tradice, jež doslova přerůstá kapacitu jakéhokoli jedince ji vyčerpat a pojmut. Jenom Bůh všechno obsahuje, ale také přesahuje.

Redukuje-li se obrovský duchovní poklad příslušnosti ke Kristově církvi do několika odkazů na nějaký koncil, dochází nutně k myšlenkovému, verbálnímu i emotivnímu zkosnatění a zploštěnému rozumu i prožívání křesťanské identity. Ke slovu se tak dostává takzvaný „duch

koncilu“, který na tom Druhém vatikánském mediálně parazituje už od jeho zahájení a s postupem času se jen upevňuje a zapouští kořeny. Pokud se věřící nechá spoutat technicistní mluvou tohoto ducha, následky jsou tristní, a to zvláště v případě kněží. Od ambónů či z křesťanských médií je pak možné slyšet bezduché fráze o „naplňování koncilních usnesení“, o „pokroku, kterého se podařilo dosáhnout na koncilu“ či o „koncilním poučení z krizového vývoje v církvi“ apod. Tato duchovní plytkost, skrytá za zdánlivou věrností církevní autoritě, devastuje v obecném povědomí obojí: církevní autoritu i poslušnost vůči ní.

Koncilní texty netřeba zbožňovat. Mají být obyčejným nástrojem formace kněží a věřících vůbec. Jinak dochází k tomu, že na jejich místo nastupuje právě onen „duch koncilu“, který s Duchem Svatým nemá co do činění a do něhož si každý může promítat prakticky, co chce. Tak se stává, že se jako plod koncilu prezentuje něco, o čem se koncilní texty vůbec nezmiňují, jako např. „obrácení oltářů čelem k lidu“, což ostatně ani pokoncilní římský misál nepřikazuje, nýbrž jen nabízí jako možnost. Tento „duch koncilu“ je dnes některými ctěn více než stávající církevní autorita, ba snad i více než samotný Bůh. Je výrazem velice subtilní, paralelní a věrolomné teologie, která soustřeďuje pozornost na lidské ego a nikoli na vtěleného Boha.

Takováto karikatura Ducha Svatého však pro duši není neškodná, nýbrž je schopna působit opravdu vyzrálou pýchu u svých ctitelů, jejichž vzájemná adorace a sebechvála se stává jedinou podmínkou společenství, jediným zdrojem ospravedlnění i duchovní útěchy, která ovšem už nepochází od Boha. Týká se to tzv. pokrokářů i tradicionalistů. Jejich „duch koncilu“ je pouhým znamením sektářské zášti, kterou se lze ohánět na všechny strany. Je zkrátka třeba přestat zápolit o to, kdo ponese dál štafetu nevaživého přizemního triumfalismu, a místo toho se obrátit k vítězství Krista nad tímto světem, a právě proto – jak to Pán říká v Janově evangeliu – být dobré mysli (srov. Jan 16,33).

DĚKOVNÁ POUŤ TRADICIONALISTŮ U HROBŮ APOŠTOLSKÝCH

Takzvaná tridentská mše svatá celebrovaná kardinálem Walterem Brandmüllerem v římském kostele Sta Trinità dei Pellegrini zahájila celosvětovou pouť *Summorum Pontificum*. Na letošní rok připadá 5. výročí stejnojmenného motu proprio Benedikta XVI. Pouť je projevem díky za všechno, co se za posledních pět let odehrálo. Podle organizátora pouti, P. Clauda Bartha, přinesl návrat staré liturgie Církvi mnoho nových povolání. Zřejmě je to zejména ve Spojených státech a ve Francii, kde řehole a kněžské instituty sloužící podle starého ritu řeší problémy spojené s přemírou povolání.

Ve Francii mají například v současnosti 140 seminaristů, zatímco ve všech diecézních seminářích se na kněžství připravuje 710 bohoslovců. Podobně je tomu s počtem novokněží. Francouzské diecéze jich měly v letošním roce 97, tradicionalistické instituty 21. Děkovná pouť přivedla do Říma tradicionalisty různých větví, včetně následovníků arcibiskupa Lefébvera. Mši svatou v bazilice sv. Petra pro ně sloužil 3. listopadu 2012 kardinál Antonio Cañizares Llovera, prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti.

*Podle České sekce
Vatikánského rozhlasu*

*Česká sekce
Vatikánského rozhlasu*

MÍSTO VÍRY - dokončení ze str. 2

(srov. Sk 2,37-41). Tak začíná putování církve, pouť společenství, které v prostoru a čase nese toto poselství, společenství, které je Božím lidem, založeným na Nové smlouvě díky Kristově krvi, jehož členové nepatří do jedné sociální či etnické skupiny. Jsou to muži a žen pocházející z každého národa a kultury. Je to „katolický“ lid, který mluví novými jazyky, je univerzálně otevřený pro přijetí všech, překračuje každou hranici a boří všechny bariéry. Svatý Pavel říká: „Tady už není Řek nebo Žid, obřezaný nebo neobřezaný, barbar, Skyta, otrok nebo člověk svobodný; ale všecko a ve všem je Kristus.“ (Kol 3,11)

Církev je tedy již od počátku místem víry, místem předávání víry, místem, kde jsme skrze křest ponořeni do velikonočního tajemství smrti a zmrtvýchvstání Krista, který nás osvobozuje z hříchu, dává nám svobodu dětí a uvádí nás do společenství s Trojjediným Bohem. Zároveň jsme ponořeni do společenství s dalšími věřícími bratry a sestrami, s celým Kristovým tělem a jsme taženi ven z naší osamělosti. Druhý vatikánský ekumenický koncil podotýká: „Bůh si však nepřál posvětit a spasit lidi jednotlivě, s vyloučením jakéhokoli vzájemného vztahu, nýbrž chtěl z nich vytvořit lid, který by ho vpravdě uznával a svatě mu sloužil.“ (*Lumen gentium*, 9) V dalším poukazu na křestní liturgii si povšimněme, že na závěr slibů, kterými se odříkáme zla a odpovídáme „věřím“ v pravdy víry, celebrant prohlašuje: „Tak věříme, tak věří církev. A tuto víru vyznáváme, a ona je naší slávou v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ Víra je teologální ctnost, darovaná Bohem, ale předávaná církvi během dějin. Sám svatý Pavel, když píše Korintánům, potvrzuje, že jim předal evangelium, které sám přijal (srov. 1 Kor 15,3).

V církvi existuje nepřetržitý řetězec života, hlásání Božího Slova a slavení svátostí sahající až k nám. Nazýváme jej Tradice. Zaručuje nám, že to, v co věříme, je původní Kristovo poselství, které hlásali apoštolové. Jádrem prvotní zvěsti je událost smrti a zmrtvýchvstání Páně, odkud pramení veškerý poklad víry. Koncil prohlašuje: „A tak apoštolské kázání, vyjádřené zvláštním způsobem v inspirovaných

knihách, mělo být uchováno nepřetržitou posloupností až do konce věků.“ (*Dei Verbum*, 8) Boží Slovo je tak obsaženo v Písmu svatém, které je Tradicí církve uchováváno a věrně předáváno, aby lidé každé doby mohli věřit v jeho nezměrné zdroje a obohacovat se z pokladů jeho milosti. „Církev ve své nauce, životě a bohoslužbě zvětňuje a všem pokolením předává všechno, co sama je a v co věří.“ (*tamtéž*)

Chtěl bych závěrem zdůraznit, že osobní víra roste a zraje v církevním společenství. Je pozoruhodné, že v Novém zákoně slovo „svatí“ označuje křesťany v jejich celku, ačkoli jistě ne všichni měli kvality potřebné k tomu, aby byli církvi prohlášeni za svaté. Co měl tedy tento termín označovat? Skutečnost, že ti, kteří měli a žili víru ve zmrtvýchvstalého Krista, byli povoláni stát se opěrným bodem pro všechny ostatní a uvádět je tak do kontaktu s osobou a poselstvím Ježíše, jenž zjevuje tvář živého Boha. Platí to také pro nás: křesťan, který se nechává vést a postupně utvářet vírou církve i přes své slabosti, omezení a obtíže, stává se jakýmsi oknem, jež je otevřeno světlu živého Boha, dostává se mu tohoto světla a vnáší ho do světa. Blahoslavený Jan Pavel II. v encyklice *Redemptoris missio* prohlásil, že „misie obnovuje církev, upevňuje víru a křesťanskou identitu a vnáší novou horlivost a nové stimuly. Víra sílí předáváním!“ (RM 2)

Dnes rozšířená tendence klást víru do soukromé sféry tedy protičečí samotné její povaze. Potřebujeme církev, abychom byli ve víře utvrzováni a okoušeli Boží dary: jeho Slovo, svátosti, oporu milosti a svědectví lásky. Takto se bude moci „já“ v církevním „my“ cítit současně adresátem a protagonistou události, která jej přesahuje; zkušenosti společenství s Bohem, jež je základem společenství mezi lidmi. Ve světě, kde se zdá, že vztahy mezi lidmi jsou regulovány individualismem, což je činí stále křehčími, nás víra volá k tomu, abychom byli Božím lidem, církvi, nositeli lásky a společenství s Bohem pro celé lidstvo. Děkuji za pozornost.

Přeložil Milan Glaser SJ
(Česká sekce Vatikánského rozhlasu)

NOVÍ KARDINÁLOVÉ

V předvečer neděle Krista Krále, v sobotu 24. listopadu 2012, bude jmenováno Benediktem XVI. šest nových kardinálů. Jsou jimi: prefekt Papežského domu, arcibiskup James Michael Harvey; maronitský patriarcha z Libanonu, Béchara Boutros Raï; syrsko-malankarský arcibiskup větší z indického Trivandrum, Baslios Cleemis Thottunkal; arcibiskup nigerijské Abuji, John Olorunfemi Onaiyekan; arcibiskup kolumbijské Bogoty, Rubén Salazar Gómez; arcibiskup Manily, Luis Antonio Tagle.

Listopadová kardinálská konzistoř tak doplní seznam 22 kardinálů jmenovaných letos v únoru. Vzhledem k tomu, že do 24. listopadu dovrší osmdesát let kardinálové Francis Arinze a Renato Raffaele Martino, bude k tomuto datu kardinálů-volících přesně 120.

PROHLÁŠENÍ KOMISE ECCLESIA DEI O STAVU JEDNÁNÍ S FSSPX

Papežská komise *Ecclesia Dei* vydala prohlášení, ve kterém informuje o současném stavu jednání s Kněžským bratrstvem sv. Pia X. Jak oznamuje, následovníci arcibiskupa Lefébvyra v poslední odpovědi z 6. září 2012 mluví o nutnosti delšího času k reflexi a studiu textu, aby mohli dát vlastní odpověď na poslední iniciativy Svatého stolce. Prohlášení ujišťuje, že Benediktu XVI. jde o zachování jednoty církve a o dlouho očekávané smíření tohoto kněžského bratrstva s Petrovým stolcem, k němuž je nutná trpělivost, pokoj, vytrvalost a důvěra.

RICHARD WILLIAMSON VYLOUČEN Z FSSPX

4. října 2012 Bratrstvo sv. Pia X. vyloučilo ze svých řad za vícero projevů neposlušnosti vůči představeným biskupa Richarda Williamsona, který nechvalně proslul svými revizionistickými názory na vyhlazování Židů během 2. světové války.

Podle České sekce
Vatikánského rozhlasu

Pondělí 19. 11. 2012: 6:05 Octava dies (694. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Střední cesta **6:50** Poselství svatých: Johanka z Arku **7:00** Terra Santa News (42. díl): 14. 11. 2012 **7:20** Naše peníze, jejich osud **8:10** Přejeme si... **8:25** Post Scriptum s Mons. Dominikem Dukou **8:45** Krajané z Gerniku **9:20** Pro vita mundi (8. díl): sr. Marie Fidelis Šilerová **10:05** Dobrý Pastier **10:40** NOEkreace (157. díl) **10:50** BET LECHEM – vnitřní domov (10. díl): Annamária dAlmeida – beninská Slovenka **11:05** Rodina je... **11:35** Obec Šúrovce **11:45** Bible pro nejmenší: Pavlovy cesty **11:50** Sedmihlásky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Stonavská Barborka: Slavnostní koncert **14:00** Octava dies (694. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:30** Don Bosco Network: Síť salesiánské pomoci Don Bosco **14:50** Obec Voderady **15:00** Noční univerzita: Bůh mezi hrnci – Hana Pinknerová **15:40** Eliška Servátková **16:00** Atentát **16:10** V posteli POD NEBESY IV. (3. díl) **17:00** NOEparáda (191. díl) [L] **17:40** Diecézní pouť dětí v Milevsku **17:45** Bible pro nejmenší: Pavel na ostrově [P] **17:50** Sedmihlásky **18:00** Mše svatá na zakončení Trnavské noviny 2012 [L] **19:30** Přejeme si... **19:45** Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem **20:00** Klapka s... (50. díl) [P] **21:00** Na koberečku [P] **21:10** Modlitba se zpěvy z Taizé **22:05** PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – I když se nikdo nevidí **22:55** Octava dies (694. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:30** Kulatý stůl: Novodobí mučedníci a případ Babice **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 20. 11. 2012: 6:15 Pocta českým světčům **7:45** Pro vita mundi (10. díl): Mons. ThDr. Antonín Huvar **8:25** Sme ich rodina **8:35** Hudební magazín Mezi pražci **9:15** Budu pomáhat: Zajiček na koni **9:25** Komunikace v krizové situaci **10:05** Octava dies (694. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:35** PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – I když se nikdo nevidí **11:30** Moldávie, země zelená **11:45** Bible pro nejmenší: Pavel na ostrově **11:50** Sedmihlásky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (32. díl): Dechovka **12:35** Ars Vaticana (24. díl) **12:45** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **13:50** Poselství svatých: Johanka z Arku **14:00** Svědek naděje

(3. díl): Hradec Králové **14:25** Kulatý stůl: Novodobí mučedníci a případ Babice **16:00** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **16:20** Přejeme si... **16:35** Junáci z prachu **17:00** Katedrála Božského Spasitele: Perly ostravské architektury **17:10** Čiernobiely svet **17:20** BET LECHEM – vnitřní domov (10. díl): Annamária dAlmeida – beninská Slovenka **17:35** Nová šance **18:00** Noeland (60. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Gedeon [P] **18:35** Sedmihlásky **18:40** Dávní hrdinové: Útěk za svitu hvězd **19:10** NOEkreace (157. díl) **19:20** Budu pomáhat: Zajiček na koni **19:30** Obec Šúrovce **19:40** Zpravodajské Noeviny (440. díl): 20. 11. 2012 [P] **20:00** Bol som mimo [L] **21:00** Zpravodajské Noeviny (440. díl): 20. 11. 2012 **21:15** V posteli POD NEBESY IV. (3. díl) **22:10** Cvrlikání: Epy de Mye **23:20** Post Scriptum s Mons. Dominikem Dukou **23:40** Přejeme si... **0:00** Hlubinami vesmíru s dr. Tomášem Gráfem, aktuality 2012 **0:45** O slovanství: kardinál Tomáš Špidlík **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 21. 11. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny (440. díl): 20. 11. 2012 **6:20** Noční univerzita: Bůh mezi hrnci – Hana Pinknerová **7:00** NOEkreace (157. díl) **7:10** Diecézní pouť dětí v Milevsku **7:15** Ukrajinská zastavení **7:35** Outdoor Films (9. díl) **9:05** O slovanství: kardinál Tomáš Špidlík **9:20** Ars Vaticana (24. díl) **9:30** Za závojem **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **11:30** Mikroregion Hornolidečsko **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s... (50. díl) **13:05** Poslány sloužit **13:40** Octava dies (694. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Hlubinami vesmíru s dr. Tomášem Gráfem, aktuality 2012 **14:55** Zpravodajské Noeviny (440. díl): 20. 11. 2012 **15:10** Obec Voderady **15:20** NOEparáda (191. díl) **16:05** Na koberečku **16:15** Velké srdce pro Zlíno: o Festivalu pod věží **16:30** Godzone magazín **17:00** V posteli POD NEBESY IV. (4. díl) **18:00** Studentská mše svatá z kaple Ostravsko-opavského biskupství [L] **18:55** Bible pro nejmenší: Hana [P] **19:00** Sedmihlásky **19:05** Legrace za pár drobných **19:20** Terra Santa News (43. díl): 21. 11. 2012 [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský **20:20** PhDr. Jiřina Prekopová – Škola lásky v rodině [P] **21:20** NOEkreace (157. díl) **21:35** Jak potkávat svět s převorem P. Siostrzonkem, R. Putzlicher a M. Pikus **23:00** Generální audience papeže Benedikta XVI. **23:35** Pocta českým světčům **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 22. 11. 2012: 6:05 Poslány sloužit **6:35** Nová šance **6:55** Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský **7:15** Platinové písničky (32. díl): Dechovka **7:45** Junáci z prachu **8:10** Bol som mimo **9:15** Godzone magazín **9:45** Obec Šúrovce **10:00** Kulatý stůl: Novodobí mučedníci a případ Babice **11:30** Přejeme si... **11:45** Bible pro nejmenší: Hana **11:50** Sedmihlásky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Pocta českým světčům **13:40** Terra Santa News (43. díl): 21. 11. 2012 **14:05** Klapka s... (50. díl) **15:05** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **15:25** Noeland (60. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny (440. díl): 20. 11. 2012 **16:15** Svědek naděje (4. díl): Denver a Toronto **16:45** Poselství svatých: Johanka z Arku **16:55** Hudební magazín Mezi pražci **17:35** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **17:45** NOEkreace (157. díl) **18:00** Dávní hrdinové: Útěk za svitu hvězd **18:25** Sedmihlásky **18:30** Bible pro nejmenší: Šalamoun [P] **18:40** Pro vita mundi (10. díl): Mons. ThDr. Antonín Huvar **19:20** Přejeme si... **19:35** Budu pomáhat: ICTUS [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny (441. díl): 22. 11. 2012 [P] **20:00** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (65. díl) [L] **21:20** Putování po evropských kláštřích: Klášter klarisek v Meegeen, Nizozemí **22:00** Zpravodajské Noeviny (441. díl): 22. 11. 2012 **22:15** Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem [P] **22:35** Octava dies (694. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:05** NOEparáda (191. díl) **23:45** Povolání v Nigérii **0:05** Zpravodajské Noeviny (441. díl): 22. 11. 2012 **0:20** V posteli POD NEBESY IV. (4. díl) **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 23. 11. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny (441. díl): 22. 11. 2012 **6:20** NOEkreace (157. díl) **6:30** NOEparáda

(191. díl) **7:10** V posteli POD NEBESY IV. (4. díl) **8:10** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **8:20** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **9:00** PhDr. Jiřina Prekopová – Škola lásky v rodině **10:00** Po stopách sv. Pavla v Turecku **10:25** Klapka s... (50. díl) **11:25** Obec Voderady **11:35** Na koberečku **11:45** Bible pro nejmenší: Šalamoun **11:50** Sedmihlásky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský **12:40** Modlitba se zpěvy z Taizé **13:35** Stonavská Barborka: Slavnostní koncert **15:25** Poslány sloužit **16:00** Zpravodajské Noeviny (441. díl): 22. 11. 2012 **16:15** Ukrajinská zastavení **16:35** Bol som mimo **17:35** Po stopách sv. Pavla v Turecku **18:00** Bradi Barthová **18:10** Poselství svatých: Johanka z Arku **18:25** Diecézní pouť dětí v Milevsku **18:30** Bible pro nejmenší: Eliša [P] **18:35** Sedmihlásky **18:40** Putování po evropských kláštřích: Klášter klarisek v Meegeen, Nizozemí **19:15** Barva lásky **19:45** Mikroregion Východní Slovácko: Korytná **20:00** Kulatý stůl: Hospic Ondráš [L] **21:35** Na koberečku **21:50** Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe **22:45** Přejeme si... **23:00** Pro vita mundi (10. díl): Mons. ThDr. Antonín Huvar **23:40** Terra Santa News (43. díl): 21. 11. 2012 **0:05** Svědek naděje (4. díl): Denver a Toronto **0:30** Rodina odvedle **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 24. 11. 2012: 6:05 Mikroregion Východní Slovácko: Korytná **6:15** Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem **6:35** Svědek naděje (4. díl): Denver a Toronto **7:00** Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský **7:20** Noeland (60. díl) **7:50** Sedmihlásky **7:55** Dávní hrdinové: Útěk za svitu hvězd **8:25** Godzone magazín **9:00** V posteli POD NEBESY IV. (4. díl) **9:55** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (10. díl): Katecheze Mons. Vojtěcha Cikrle [P] **11:00** Modlitba z Říma s jmenovitými nových kardinálů [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny (441. díl): 22. 11. 2012 **12:25** Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe **13:15** Přejeme si... **13:35** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (65. díl) **14:55** NOEkreace (157. díl) **15:05** Terra Santa News (43. díl): 21. 11. 2012 **15:25** Platinové písničky (32. díl): Dechovka **16:00** Hlubinami vesmíru s dr. Tomášem Gráfem, aktuality 2012 **16:45** Obec Šúrovce **16:55** Pro vita mundi (11. díl): P. Radim Hložánka **17:10** Povolání v Nigérii **18:00** Odkaz předků (4. díl): Morávka **18:10** Melódia dých **18:25** Sedmihlásky **18:30** Bible pro nejmenší: Eliša **18:35** Bol som mimo **19:35** Mikroregion Východní Slovácko: Korytná **19:45** Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa **20:00** Outdoor Films s Miloslavem Stinglem (10. díl) [P] **21:30** Cuba Libre **21:50** Uganda, trpící perla Afriky **22:20** Čiernobiely svet **22:30** Budu pomáhat: ICTUS **22:35** Noční univerzita: Bůh mezi hrnci – Hana Pinknerová **23:20** Stonavská Barborka: Slavnostní koncert **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 25. 11. 2012: 6:15 Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **6:25** Modlitba se zpěvy z Taizé **7:15** Diecézní pouť dětí v Milevsku **7:20** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (65. díl) **8:40** Junáci z prachu **9:05** Obec Voderady **9:30** Mše svatá z Říma s novými kardinály [L] **11:30** O Mysu dobré naděje **11:45** Na koberečku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:20** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:10** Platinové písničky (32. díl): Dechovka [P] **13:45** Outdoor Films s Miloslavem Stinglem (10. díl) **15:15** PhDr. Jiřina Prekopová – Škola lásky v rodině **16:20** NOEkreace (158. díl) [P] **16:30** Dávní hrdinové: Řev noci [P] **16:55** Sedmihlásky [P] **17:00** Noeland (60. díl) **17:30** V posteli POD NEBESY IV. (4. díl) **18:25** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (10. díl): Katecheze Mons. Vojtěcha Cikrle **19:30** Bradi Barthová **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Koncert z Olomouce – podzimní festival 2012: A. L. Webber – Requiem a F. Schubert – Mše G-dur [P] **21:20** Octava dies (695. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **21:55** Outdoor Films (9. díl) **23:25** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **23:35** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:00** Zpravodajský souhrn týdne **0:50** Čiernobiely svet **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

V touze naplnit přání svatého otce Benedikta XVI. a otce arcibiskupa Jana vyhlášená pro Rok víry Matice svatokopecká a mladí farníci ze Svatého Kopečku u Olomouce zvou všechny zájemce na **II. MALOU PĚŠÍ POUŤ NA SVATÝ KOPEČEK. KDY:** středa 21. listopadu 2012 v 16.35 hod. **KDE:** sraz u kříže ve Chválkovicích (zastávka MHD – Domov důchodců). **Trasa:** pěší a cyklistická stezka do Samotiček a dále alejí vzhůru na Svatý Kopeček. **Úmysl této pouťi:** za víru našeho národa, každého obyvatele České republiky v Ježíše Krista, Pána a Spasitele. Pouť bude zakončena mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku v 18 hod. Prosíme všechny účastníky, aby si na pěší pouť vzali s sebou vhodnou svíčku nebo baterku.

KŘEŠŤÁNSKÉ SPOLEČENSTVÍ RODIČŮ DĚTÍ S DOWNOVÝM SYNDROMEM

V ČR je více sdružení rodičů těchto dětí, ale ani jedno není postaveno na křesťanských základech. A tak se po dohodě s několika rodiči pokusíme v Praze takovéto společenství vytvořit. První schůzka s cílem dohodnout více bude **v neděli 25. listopadu 2012 od 15 hodin**, kostel Panny Marie Královny míru, Ve Lhotce 330/36, Praha 4. Pořádá P. Jiří Korda, jmkorda@seznam.cz, tel. 725 797 561.

„KŘEŠŤÁNSKÝ AUTÍK“

Jsi věřící nebo Boha hledající autista a chtěl by ses občas potkávat s lidmi podobného údělu? Zkusme vytvořit novou partu. Více informací u P. Jiřího Kordy – kontakt viz výše.

KATECHUMÉNÁT PRO NESLYŠÍCÍ

Znáte neslyšícího, který uvažuje o křtu? V Praze začíná pro tyto lidi katechumenát. Schůzky se konají **9. 12. 2012 a v roce 2013 pak každou třetí neděli v měsíci na faře při kostele sv. Václava ve Vršovcích** (Vršovická náměstí 84/6, 101 00 Praha-Vršovice). Program s katechezí a mší svatou začíná v 15 hodin, předpokládaný konec v 18 hodin. **Vše je tlumočeno do českého znakového jazyka.** Více informací u P. Stanislava Góry, farnost Praha-Vršovice, tel. 602 309 766.

Centrum pro rodinný život zve na **MALOU POUŤ ZA VELKÉ VĚCI**. Zveme na pouť za víru v našich rodinách. Plánované termíny jsou **neděle 25. 11. 2012, 24. 2., 28. 4. 2013, dále 12. 5. a 23. 6. 2013 podle zájmu rodin**. Pouť povede od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce. Cesta je dlouhá asi 8 km, podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouťi přidat: **buď na srazu ve 12.45-13.00 hod.** před katedrálou sv. Václava (odchod je ve 13.00 hod.), **nebo asi ve 14.20-14.25 hod.** pod kopcem v Samotiškách (zde je také možné nastoupit do autobusu a vyvézt se nahoru), **nebo v 15.00 hodin na mši svatě** v bazilice na Svatém Kopečku. Je možno změnit čas na dopoledne: 8.30 hod. před katedrálou, 9.55 hod. Samotišky – pod kopcem, 10.30 hod. mše svatá v bazilice. **Bližší informace** na www.rodinnyzivot.cz nebo na tel. 587 405 251 či e-mailu reznickova@arcibol.cz.

PRO DĚTI, KTERÉ ODEŠLY PŘÍLIŠ BRZY

Centrum pro rodinný život v Olomouci zve **rodiče, kterým zemřelo dítě, 2. adventní nedělí 9. prosince 2012 na setkání v katedrále sv. Václava v Olomouci**. Zvání jsou i příbuzní a přátelé těchto rodin. **Začátek je v 15 hodin**, setkání zahrnuje mši svatou za tyto děti a jejich rodiny a doprovodný program. Prosíme účastníky, aby si s sebou přinesli svíčku (případně lucerničku), a pokud chtějí, i fotografii dítěte. **Bližší informace** na webu www.rodinnyzivot.cz nebo na telefonu 587 405 250-3.

Prodáváme PUZZLE BETLÉMA, 260-920 dílků. Cena s poštovným je 150, 280 a 400 Kč. Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinšské nám. 87/20, 674 01 Třebíč • trecbicmartin@volny.cz • tel. 568 840 522 nebo 728 133 220. Více na www.volny.cz/trecbicmartin.

Centrum naděje a pomoci v Brně pořádá od 20. 11. 2012 KURZ PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ. Kurz je určen pro ty, kterým záleží na zdraví ženy a celé rodiny, chtějí znát mechanismus fungování různých druhů antikoncepce, chtějí prohloubit vzájemnou úctu a respekt ke společné plodnosti páru a chtějí využívat znalosti STM k přirozenému plánování, či regulaci početí.

Přirozené plánování rodičovství je tématem odborného akreditovaného semináře **HEIDELBERSKÉ OZVĚNY – PODNĚTY Z MEZINÁRODNÍ KONFERENCE PPR**, který pořádá CENAP **23. 11. 2012**, je určen pro zdravotníky, poradce PPR a všechny, kteří se chtějí o této problematice více dozvědět.

Workshop **SEXUALITA – JAK O NÍ S DĚTMI HOVOŘIT**, pořádaný **22. 11. 2012**, je určen pro rodiče a prarodiče dětí předškolního věku. Na rodičích záleží, jak bude dítě spokojeno se svým tělem, jak zodpovědně bude přistupovat ke své sexualitě – proto je výsada rodičů o sexualitě se svými dětmi hovořit.

LÁSKYPLNÁ KOMUNIKACE je název workshopu, který pořádá CENAP **13. 12. 2012** pro páry i jednotlivce. Dozvíte se, co je důležité pro harmonický vztah. Nespoléhejte na to, že se vztah bude prohlubovat sám od sebe.

Workshop **NE/PLODNÉ OBDOBÍ PO PORODU**, pořádaný **14. 12. 2012**, je určen ženám v těhotenství a po porodu. Lze se obejít po porodu bez hormonální antikoncepce a přitom se vyhnout neplánovanému těhotenství? Jediněná možnost dozvědět se, jak poznat, zda je možné při kojení otěhotnět, a jak se účinně počítí vyhnout.

BODYBALL – cvičení na balonech pořádá CENAP pro dospělé bez omezení věku na získání dobré kondice, pro posílení a protažení svalů celého těla a zpevnění hlubokých břišních svalů – **každou středu** od 17.30 hodin.

Přihlášky na všechny akce na www.cenap.cz.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **adventní duchovní obnovu k Roku víry „TOTO JE MOJE TĚLO“**, která se uskuteční **ve dnech 1.-2. prosince 2012** a bude se opakovat **8.-9. prosince 2012**. Více na www.premonstratky.cz/centrum. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede Sr. Siarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 26. 11. 2012 (u druhého termínu do 3. 12. 2012)** na e-mail: info@premonstratky.cz • tel. 733 755 836.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

17. – 24. LISTOPADU 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 11.		PO 19. 11.		ÚT 20. 11.		ST 21. 11.		ČT 22. 11.		PÁ 23. 11.		SO 24. 11.	
Antifona	812	912	826	928	841	945	1653	1870	1708	1924	889	995	1692	1907
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	812	913	827	928	842	945	1653	1870	1709	1926	889	996	1693	1907
Antifony	813	914	828	929	843	946	1654	1871	1710	1927	890	997	1694	1908
Žalmy	813	914	828	930	843	946	1654	1871	1710	1926	890	997	1693	1908
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	1654	1871	1710	1926	893	1000	1693	1908
Antifona k Zach. kantiku	726	819	831	933	847	950	1595	1806	1596	1807	894	1001	1694	1908
Prosby	817	917	831	933	847	951	1655	1872	1711	1927	894	1001	1694	1908
Závěrečná modlitba	726	820	832	934	847	951	1595	1806	1596	1807	1597	1808	1630	
Modlitba během dne:														
Hymnus	817	918	832	934	848	952	1655	1872	1711	1927	894	1001	1694	1908
Antifony	818	919	833	935	848	952	1656	1873	1712	1928	895	1002	1695	1909
Žalmy	818	919	833	935	849	953	1656	1873	1712	1927	895	1003	1695	1909
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	1656	1873	1712	1927	898	1005	1695	1909
Závěrečná modlitba	726	820	835	938	851	955	1656	1873	1712	1927	898	1006	1695	1909
Nešpory:														
	SO 17. 11.													
Hymnus	807	907	821	922	837	939	852	956	1648	1865	1714	1932	900	1007
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	1649	1866	1715	1933	901	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	1649	1866	1715	1933	901	1008
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	856	960	1663	1880	1717	1934	903	1011
Ant. ke kant. P. M.	726	819	726	820	840	943	856	960	1595	1806	1596	1807	904	1012
Prosby	811	911	826	927	841	944	856	960	1664	1881	1718	1936	904	1012
Záv. modlitba	726	820	726	820	841	944	857	961	1595	1806	1596	1807	1597	1808
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 18. 11. – 33. neděle v mezidobí

1. čt.: Dan 12,1-3
 Ž 16(15),5+8,9-10,11
 Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)
 2. čt.: Žid 10,11-14,18
 Ev.: Mk 13,24-32
Slovo na den: Je blízko.

Pondělí 19. 11. – ferie

1. čt.: Zj 1,1-4; 2,1-5a
 Ž 1,1-2,3,4+6
 Odp.: Zj 2,7b (*Kdo zvítězí, tomu dám jíst ovoce ze stromu života.*)
 Ev.: Lk 18,35-43
Slovo na den: Tvá víra tě uzdravila.

Úterý 20. 11. – ferie

1. čt.: Zj 3,1-6,14-22
 Ž 15(14),2-3ab,3cd-4ab,5
 Odp.: Zj 3,21 (*Kdo zvítězí, toho vezmu k sobě na svůj trůn.*)
 Ev.: Lk 19,1-10
Slovo na den: Rychle dolů.

Středa 21. 11. – památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě

1. čt.: Zj 4,1-11
 Ž 150,1-2,3-4,5-6
 Odp.: Zj 4,8b (*Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh vševládný. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Lk 19,11-28
Slovo na den: On se však vrátí s královskou hodností.

Čtvrtek 22. 11. – památka sv. Cecílie

1. čt.: Zj 5,1-10
 Ž 149,1-2,3-4,5-6a+9b
 Odp.: srov. Zj 5,10 (*Vytvořil jsi z nás našemu Bohu království a kněze. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Lk 19,41-44
Slovo na den: Čas, kdy ti Bůh nabídl svou přízeň.

Pátek 23. 11. – nez. památka sv. Klementa I. nebo sv. Kolumbána (v královéhradecké diecézi: slavnost sv. Klementa I.)

1. čt.: Zj 10,8-11
 Ž 119(118),14,24,72,103,111,131
 Odp.: 103a (*Jak sladké jsou na mém patru tvé výroky, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 19,45-48
Slovo na den: Do chrámu.

Sobota 24. 11. – památka sv. Ondřeje Dung-Laca a druhů

1. čt.: Zj 11,4-12
 Ž 144(143),1,2,9-10
 Odp.: 1a (*Věleben buď Hospodin, má Skála.*)
 Ev.: Lk 20,27-40
Slovo na den: Všichni žijí pro něho.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

JAK SLOVO NA VELKOU MORAVU PŘIŠLO

Text a ilustrace S. M. Česlava Talafantová OP

Dárková publikace, která vypravuje nejen o příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu, ale zachycuje i dějiny Velké Moravy, a to až do jejího pádu v roce 908. Historickou hodnotu textů zaručuje to, že historicko-vojenským poradcem byl Ing. plk. František Valdštýn.

Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství Brno
ve spolupráci se sestrami dominikánkami
Brož., 230x230 mm, křídový papír, 84 stran, 149 Kč

CENA VĚRNOSTI • ČTRNÁCT PRAŽSKÝCH MUČEDNÍKŮ

Jiří Zajíc

Populárně-naučná, velmi čtivým způsobem napsaná knížka, která představuje událost zavraždění Čtrnácti pražských mučedníků, zasazenou do širšího historického kontextu vlády Rudolfa II. s mnoha zajímavými detaily. Autor se mj. zamýšlí nad významem věrnosti pro tehdejšího člověka i člověka dneška. Konkrétně pak tuto věrnost dokládá postojem františkánů umučených 15. února 1611. Tito mučedníci byli blahoslaveni 13. října 2012.

Paulínky • Brož., 135x205 mm,
křídový papír, 88 stran, 96 Kč

ZÍT V BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI

Bratr Geoffroy-Marie • Z francouzštiny přeložila
Tereza Hodinová

Ačkoliv moc dobře víme, jak důležitou roli v našem duchovním životě hraje působení Boží milosti, přece se nám nezdá stává, že se do popředí dostává spíše naše lidské úsilí. Výsledkem je sice poctivý, ale poněkud „unavený“ život, z něhož jen sotva sálá nakažlivá radost Božích dětí. Autor této knihy nejprve nasměrovává naši pozornost do hloubky našeho vlastního srdce. Učí nás vnímat Boží přítomnost ve vlastním nitru a na základě tohoto poznání nás pak vede k autentické odevzdanosti Bohu a jeho působení v lidské duši. Duchovní život, jehož hlavním aktérem je sám Bůh, pak již nepředstavuje vyčerpávající námahu, nýbrž radostnou zkušenost, že jsme nesení Láskou, která nezná hranic.

Paulínky • Brož., 125x200 mm, 112 stran, 130 Kč

PRAMENY SVĚTLA • PŘÍRUČKA KŘESŤANSKÉ DOKONALOSTI

Tomáš Špidlík

Duchovní život je přítomností Boží osoby v osobě lidské. Tato jednoduchá pravda je základním motivem příručky křesťanské dokonalosti napsané vynikajícím znalcem křesťanské spirituality, kardinálem Tomášem Špidlíkem. S užitkem si ji může číst začátečník i pokročilý. Vyšlo ve spolupráci s Českou provincií SJ.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Vydání páté (v nakladatelství
Refugium) • Brož., 132x205 mm, 472 stran, 290 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.